

ONİKİŞUBAT BELEDİYESİ

Kahramanmaraş

GİZEMLİ SES

Meriç Turan

Genel Yayın Yönetmeni

Serdar Yakar

Kapak İç Düzen

Tayyib Atmaca

Sertifika No: 48044

ISBN: 978-605-71814-4-2

Baskı Tarihi

Ocak 2023

Baskı-Cilt

Sertifika No: 47771

Salmat Basım Yayıncılık Ambalaj San. ve Tic. Ltd. Şti.
Zübeyde Hanım Mahallesi Sebze Bahçeleri Cd. 99/22
06070 Altındağ /Ankara

Meriç TURAN

GİZEMLİ SES

ONİKİŞUBAT BELEDİYESİ

Kahramanmaraş

Meriç TURAN

1978 yılında Nevşehir’de dünyaya gelmiştir. Sağlık, Eğitim ve Kamu Gözetimi ve Muhasebe Standartları Kurumu Denetisidir.

Turan. “Her ocuk İçin Kesintisiz Eğitim Projesi”nin sahibi olan Turan’ın, çeşitli dergilerde eğitim, ocuk ve aile üzerine çok sayıda makalesi yayımlanmıştır. Birçok ocuk kitabının editörlüğünü yapmıştır.

ocuk, gençlik ve aile üzerine konferanslar vermiş olan Turan’ın “Sanal ocuk” isimli uzun metrajlı bir değerler eğitimi sinema filmi de vardır. Katıldığı birçok söyleşi, radyo ve televizyon programları ve imza etkinlikleriyle toplumla i içe olmayı tercih eden bir yazardır.

Meriç Turan, Sakarya Üniversitesi Eğitim Enstitüsü’nde “Kahramanmaraşta 2023

Eğitim Vizyonu Görüşleri” adlı teziyle yüksek lisansını tamamlamıştır.

TAKDİM

Değerlerine sahip çıkan ve bu uğurda mücadele eden bizler, “Oku!” emrine muhatap olmuş bir inancın, bir kültürün bireyleriyiz... O nedendir ki medeniyet tarihimizde kitabın apayrı bir yeri vardır. Diğer bir anlamda medeniyetimizin temel taşıdır kitap.

Her bir kitap yeni bir dünyaya açılan pencere, uygarlığın yolunu gösteren ışıktır.

“Kitap limandı benim için” der Cemil Meriç “Bu Ülke”sinde... O liman en güvenilir sığınaktır insanoglu için.

Biz yerel yöneticilere düşen en büyük görev ise bu limanların sayısını artırmak, güzellikleri çoğaltmak ve yeni ufuklar açmaktır gençlere...

İşte tam da bu nedenle göreve geldiğimiz 2014 yılından bu yana siz gelecek nesillerimizin yolunu aydınlatmak için 650.000 kitap basımı gerçekleştirerek binlerce gencimize ışık olmaya çaba gösterdik.

“Kahramanmaraş Bilgiyle Buluşuyor” projemiz ülke genelinde model proje kabul edildi. Bu proje kapsamında 221.500 kitabı öğrencilerimize ulaştırdık ve 2 milyon okuma oranına ulaştık. Bu okuyucularımızdan 72.000 öğrencimiz hiçbir mecburiyeti olmamasına rağmen sınavlara katılarak okuduğu kitapların değerlendirmesini yapmış oldu. Tabii ki okuduklarını en iyi şekilde anlayıp özümseyen öğrencilerimizi çeşitli hediyelerle sevindirmek de bize düştü.

2022-2023 eğitim ve öğretim yılında da devam ettireceğimiz projemiz dâhilinde, 2,5 milyon okuma hedefi belirleyerek 100 bin kitabı daha sizlerle buluşturacak olmanın heyecanı içerisindeyiz.

Her zaman vurguladığımız “Önce Eğitim, Önce İnsan” anlayışımız ile öğrencilerimizin vizyon ve misyon sahibi, hedefi olan ve bu ülke için üreten nesiller haline gelmesini istiyoruz. Kitap okumak insanoğlunun kişisel gelişimine katkı sağlayan en mühim etkenlerden biridir. Toplumumuzda kitap okuyan insanlar çoğaldıkça, kültür ve eğitim seviyesi yükselecektir. Ülkemizde eğitim seviyesi yükselirse farkındalık sahibi, bilinçli ve mutlu insanlarımızın sayısı artacaktır. Okumak; gezmeden, görmeden bilgiye ulaşabileceğimiz en kolay yoldur.

Sosyal belediyeçilik anlayışı içerisinde teknik ve alt yapı hizmetlerinin yanı sıra kültürel etkinliklerde de ismini duyuran belediyemiz kent kimliği ile ilgili yayınladığı kitaplarla da takdir toplamaktadır.

Çocuklar bizim geleceğimizdir. Onları en güzel şekilde yetiştirerek geleceğe hazırlamak zorundayız. Onları ne kadar doğru bilgilerle yetiştirirsek gelecekte de ona göre şekillenir. Bu vesile ile Meriç Turan kardeşimizin kaleme almış olduğu “Gizemli Ses” adlı çocuk kitabını okura sunmanın mutluluğunu yaşıyoruz.

Meriç Turan kardeşimizi tebrik eder eserlerinin devamını dilerim...

Hanefi MAHÇİÇEK
Onikişubat Belediye Başkanı

Merhaba, kitabıma hoş geldin!

Benim adım Buse. Gizemli Ses adlı kitabın kahramanıyım. Öncelikle seni tanıdığım için çok mutlu olduğumu söylemek isterim. Çünkü sen, binlerce kitap arasından bu kitabı seçtin. Onun için ben de sana bu mektupla karşılık vermek istedim. Dostluğumuzun güçlenmesi için sana bu mektubu yazmayı akıl edebildim.

Başka kitapların kahramanları okurlarına mektup yazıyorlar mı, bilmiyorum. Ama sanırım ben dahi olduğum için, bu fikir herkesten önce benim aklıma geldi. Ayrıca, aramızda küçük bir münakaşa geçmiş olsa da, mektubuma kitabında yer verdiği için Meriç ağabeye teşekkür ediyorum. Sana onun sayesinde bu mektubu yazıyorum. Benim için ikiniz de özel ve değerlisiniz.

Sana bir sırrımı vermek istiyorum. Biliyor musun, aslında ben seninle aynı yaştayım. Fakat benim özel bir durumum var. Sen her yıl bir yaş büyüyeceksin, fakat ben hep aynı yaşta kalacağım. Senden bu sırrımızı saklamamı istiyorum. Unutma sakın! Bu sır sadece ikimizin arasında. Belki böyle olması daha güzeldir, ne dersin? Tamam, bu konuyu şimdilik zamana bırakalım. Meriç Ağabey, umarım buna bir çözüm düşünüyordur.

Sevgili arkadaşım, Bilirsin ki arkadaşlar birbirlerinin heyecanlarını ve duygularını önemserler. Seni önemsedığimi sakın unutma! Kitabı okurken bunu daha iyi anlayacaksın. Bu arada, daha önce bir kitap kahramanı arkadaşın oldu mu, bilmiyorum. Cevabın

hayır bile olsa hiç üzülme, çünkü artık ikimiz arkadaşız. Sevgi dolu hayâllerinin arasında olmak ve senin arkadaşın olmak benim için büyük mutluluk! Yaşadıklarım ile ilgili düşüncelerini, nelere dikkat etmem gerektiğini, başından geçen şeyleri bana yazabilirsin. Zevkle okurum.

Bana bir mektup yazarsan, Meriç Ağabey'in idh50@hotmail.com adresine e-posta ile gönderebilirsin. Merak etme, mutlaka bana ulaşır.

Şimdiden güzel okumalar diliyorum sana arkadaşım. Kendine çok iyi bak. Hoşça kal!..

Sevgilerimle,

Buse

YAZARDAN MEKTUP VAR!

Sevgili Anne-Babalar, Değerli Öğretmenler,

Bu kitapta, argo ya da küfür içeren kelimelerin kullanılmamasına büyük özen gösterilmiştir. Değerler eğitiminin sevgi, saygı, sorumluluk, adalet, yardım severlik, doğruluk ve dürüstlük, güven, özgüven, hoşgörü, alçakgönüllülük, empati, kanaatkarlık, çalışkanlık ve sabır ilkelerinin tamamına yer verilmiştir.

Çocuklara ve gençlere edebiyat yoluyla vergi, sigorta ve muhasebe gibi kavramlar üzerinden doğru vatandaşlık anlatılmaya çalışılmıştır. Yazar, Serbest Muhasebeci Mali Müşavir olduğundan dolayı, bu mesleği sevdirmek amacıyla bu çalışmayı yapmıştır. Yazar bu kitapta bizlere çocuk edebiyatı alanında yeni, farklı ve dolaylı bir bilinçlendirme yöntemi sunmaktadır.

Bu kitapta yazar, güzel dilimiz Türkçe'nin eşsiz kelime hazinesinden azami düzeyde yararlanmaya çalışmış, Türk Dili'ni korumak amacıyla Türkçe olmayan yer, kavram ve kişi isimleri kullanmamıştır.

Hayatım boyunca, acı tatlı her günümde yanımda olan anne babama ve biricik eşime...

1. BÖLÜM

Merdivenlerde M. Yağız adlı o çocuk oturuyordu yine. Her zamanki gibi beklerken bir kitap açmış okuyordu. Buse, saate baktığında üzerini giyip tekrar çıkması için sadece altı dakika kaldığını fark etti. “Yüz yetmiş dokuz Buse!” dedi tuhaf çocuk gülümseyerek , “Acele etsen iyi olur. Çünkü sadece beş dakika yirmi dört saniye sonra servis hareket etmiş olacak!” Bu çocuğu diğerlerinden çok sevse de böyle zamanlarda görmemeyi tercih ederdi. Çünkü o, bazen bir yapay zekâ robot gibi davranıyordu. Buse aceleyle odasına girdi ve telaşla ceketini giyip merdivenlerden koştı. “Hayatında bir değişiklik yap ve bir kereliğine olsun acele et, yoksa otobüsün üç dakika sonra sensiz kalkacak! Yine en sona kaldın!” diye söylendi.

Herkes koltuklarda yerini almıştı çoktan. “O, her zaman geç kalır zaten!” dedi birinci koltukta oturan yüzü esmerimsi ve çilli bir çocuk. Sınıf başkanı olduğu için böyle konuşurdu hep. Başkan olması kadar haylaz olmasından da biraz cesaret alan Cengiz, “Hadi be uyuşuk, yine nerede kaldın?” diye söylendi. M. Yağız ona doğru dönüp o ürkütücü bakışıyla, “Henüz kırk üç saniyesi daha var, dedi.” Okulların içinde bulunduğu kampüs alanında sadece iki yüz çocuk eğitim görüyordu. Yurtla okulun arası ise yürüyerek üç kilometre kadardı. Bu mesafeyi de M. Yağız hesaplamıştı ve bir keresinde “ Tam tamına üç bin doksan iki metre!” diyerek defterine not almıştı. Öğrenci servisinin Şoförü Muhittin Ağabey, ancak

M. Yağız "Tamamdır!" dediği zaman servisi hareket ettirirdi. Muhittin ağabey bu çocuğun ileri derecedeki zekâsına hayrandı, kendi oğlu da M. Yağız gibi zeki olsun istiyordu. Çilli yüzlü haylaz çocuk Cengiz'in Buse'den hiç hoşlanmadığını okuldaki herkes bilirdi. Cengiz son yirmi üç saniye kala dışarıya bakarak sırttı. M. Yağız o an saatine baktı ve içinden "On...dokuz... sekiz... yedi..." diye saymaya başladı. Sadece beş saniye kala Buse servise arka kapıdan binmeyi başardı. En arka sırada bulunan iki kızın yanına oturdu. Kızlardan biri yanındaki kulağına eğilerek ön tarafı gösterdi, M. Yağız'ı işaret ederek, "Babası ve annesi muhasebeciymiş bunun, ondan böyle olmuş, biliyor musun?" dedi. İki de kıkır kıkır gülmeye başladılar. Servis hareket etmişti bile. Biraz sonra M. Yağız yola dikkatli dikkatli bakarak, "Muhittin Ağabey," dedi, "Şimdi bir hesap yaptım, okula başladığımız günden beri bu servisle, yurt içi gezilerimiz dahil, tam on bin altmış bir kilometre yol yapmışız."

...

Son sıradan bir kız kalktı ve masaya doğru ilerledi. O kadar yavaş yürüyordu ki, neden kalkıp yürümeye başladığını bile unutmuş gibiydi. Tam öğretmenin masasına ulaşmak üzereyken bir anda ayağı takıldı. Tökezlemesine rağmen son anda masanın kenarına tutunabildi. En sonunda öğretmenin karşısında, zor bir park manevrası yapmış dağ bisikletçisi gibi durabildi.

"Allah'ım!" diye haykırdı Rânâ Hanım, başını salladı ve "Bir dağ keçisinden kalır yanın yok!" dedi.

Herkesten yavaşsın ama yine de tökezlemeyi başarıyorsun!”

Herkes kıkır kıkır güldü, en çok da Cengiz, çünkü kimselere belli etmeden Buse’ye çelme takmış olan kendisiydi.

“İşte!” dedi, Rânâ Hanım ve Buse’ye zarfını uzattı. “İçinde senin staj yerin yazılı,” sonra aceleyle çantasını omzuna attı ve “Herkesin bildiği gibi bu önemli proje Üsküdar üstün zekâlılar ortaokulumuzda ilk defa gerçekleştiriliyor. Sizden sonraki arkadaşlarınızın staj yapabilmeleri de tamamen size bağlı. Bu yüzden düzgün işler çıkarın! Herhangi bir sıkıntı yaşayacağınızı sanmıyorum. Staj yerlerinde, evinden uzak olanlar için barınma olanağı da bulunacak. Bir de şunu unutmayın; yazacağınız kompozisyon için devamlı notlar alın. Kompozisyonun konusu: İnsanlar ve meslekler. En az sekiz sayfa istiyorum! Yoksa bunca zahmete hiç değmemiş olacak!”

Rânâ Hanım çantasını omzuna attı. “O hâlde Haziran başında, yani dört hafta sonra görüşmek üzere. Hoşça kalın!” dedi. “Güle güleeee!” diyerek tek bir ağızdan öğretmenlerini uğurladılar.

Bu okul üstün zekâlî ve üstün yetenekli çocukların eğitim gördüğü devlete ait özel bir yatılı bir ortaokuldu. Türkiye’nin çeşitli yerlerinden alınarak buraya getirilmişlerdi. Bu okulda öğrencilere dört dil birden öğretiliyordu. Bunlardan ikisi eski uygarlıklar, ikisi de günümüz dillerindendi. Öğrencilerden bilim, tarih, matematik, bilgisayar, müzik ve sanat dallarında da bazı çalışmalar isteniyordu burada.

Her öğrenci üç yıl süren eğitim boyunca on sekiz defa araştırma çalışması yapmalıydı..

Zilin çalmasıyla birlikte sınıf bir anda boşalivermişti. Buse, Cengiz'in onu yurda dönerken sinir edeceğini zaten tahmin etmişti, çünkü ikisinin de yolları aynıydı. İkisi de Üsküdar Üstün Zekâlı Öğrenci Yurdu'nda kalıyorlardı. Aynı yurttta kalmaları yeterince kötüyken, bir de bu tesiste üç ayrı bina olmasına rağmen aynı binada yaşıyorlardı. Buse'den en çok nefret eden çocuk, her sabah ve her akşam Buse'yi gördüğünde bilerek ve isteyerek ona eziyet etmeye çalışıyordu.

"Evet? Sen nereye gidiyormuşsun bakalım, çilli?" diye sordu Cengiz.

Nisan güneşi kızıl saçlarına ve yüzüne vuruyordu. Ani bir hamleyle Buse'nin çantasındaki ucu dışarıya bakan zarfı kapmaya çalıştı.

Buse hemen zarfın üzerine elini koydu. Bir anda soğuk bir esinti saçlarını hafifçe havalandırdı ve yol kenarındaki evlerin duvarlarına ağaçların keskin gölgesi düştü. "Henüz bilmiyorum," dedi. Bu doğruydü, çünkü zarfı daha açmamıştı. Cengiz böbürlendi, "Ben aşağıya, Taksim'e gidiyorum, araba satış yerine! Çok havalı, değil mi?" Anında, Muhammed Ali gibi gövdesinin üst kısmını şişirerek yürümeye başladı. Buse başını salladı ve elindeki bazı çöp değerindeki malzemeleri yolun kenarına attı.

"Güzel," dedi.

"Off!" diye bağırdı Cengiz ve durdu. "Ne yani, sadece güzel mi?"

Bacakları hafif aralık hâlde Buse'nin karşısına dikildi, işaret parmağı ile uzak bir yeri gösterdi. "Taksim! Nasıl ama? Çok havalı, değil mi?"

Mavi gökyüzünden bulutlar hızla geçiyor ve güneş onların arkasında kayboluyordu.

"Taksim mi? Hı hı.. çok havalı," diye fısıldadı Buse yutkunarak, elleri birden buz gibi oldu ve soğuk soğuk terlemeye başladı.

"Hey, siz ikiniz! Kavga etmeden geçinmeyi bu defa başardınız mı yoksa?"

Bir adam iki numaralı binanın giriş merdivenlerine oturmuş, uzun saçları örülü ve üzerinde kapüşonlu bir kazak olan bir kıza pembe spor ayakkabılarını giydiriyordu. Cengiz cevap vermeden paldır küldür adamın yanından geçip merdivenlerden yukarı fırladı. Yukarıdan, "Millet, Taksim'de Oto Cemal'deyim, var mı daha sıkısı?" diye bağırdı.

Buse okul çantasını sırtından indirdi. Selim Öğretmen, Buse'nin en sevdiği öğretmendi. Buse, onun mesaisinin hâlâ bitmemiş olduğuna sevindi. Selim, "Peki seni nereye yolluyorlar, Nevin?" diye sordu, ardından sarışın kızın spor ayakkabılarının ipine sıkı ama çözülebilir iki kurdele düğümü attı. Uzun saçlı kız doğrusu soru anlamamıştı. "Bilmem..." diye cevap verdi. "Evet, işte tamamdır."

Buse o sorunun aslında kendisine sorulduğunu anlamıştı. Telaşla ceketinin cebindeki zarfı yokladı. Selim uzun saçlı, sarışın, sıska kızdan usanmış da olsa onunla ilgilenmeye devam etti. Bir an Buse'ye doğru baktı. Buse bir cevap vermek zorunda hisset-

mişti kendini zarfı göstererek “bilmiyorum,” dedi.

“Kemerini daha çok sık!” diye belirtti görünüş olarak küçük olan kız. On dört yaşında olmasına rağmen en fazla dokuz yaşlarında gösteriyordu. Ayrıca oldukça minik ve sıskaydı. Annesi onu yurda bıraktığından beri bir milim bile büyümemişti.

“Ama şimdiden zor nefes alıyorsun, Nevin!” dedi Selim. Nevin, ayaklarını sinirle yere vurdu. Pembe kemerini de yere vurdu ve üstünü başını çekiştirmeye başladı. Daha sonra, kemerini sıkarak iki delik ileriye taktı ve Selim’e inatçı bir bakış atıp dışarı çıkarak gözden kayboldu.

Buse, Selim ne zaman ayağa kalkıp katlanmış bir süper kahraman gibi açılmaya başlasa şaşırırdı. Bir beden eğitimi öğretmeni olmasa da çok sportmendi. Ayrıca O, yardımsever bir insandı! Onun kadar sportmen olabilsem şu haylaz da beni rahat bırakır mı acaba, diye geçirdi aklından. Sonra, hiç sanmam, haylazlık kanına işlemiş diyerek dudağını büktü.

“Yarım saat içinde yemek yiyeceğiz,” diye seslendi Selim, mutfığa doğru giderken. “O zaman bize... Staj yerin neresiymiş, artık onu anlatırsın yemekte.”

“Hım!” diye mırıldandı Buse, merdivenleri çıkarırken Selim’in her zamanki kahkahası binada yankılanıyordu. “Hadi bakalım gençler! Hâlâ acıkmadınız mı?”

Birden “Düttürüüüüüüü! Dikkat, zeki çocuk alarmı!” diye bir ses duyuldu.

Buse merdivenlerden yukarıya doğru çıkarken

merdivenlerden aşağıya inen Cengiz'di. Bir anda durakladı ve merdivenden çıkan arkadaşı Hakkı'yı dürttü. "şunun üzerinden ıkartmadığı yaşlı kadın ceketini gördün mü?"

Hakkı, sanki Cengiz'le sözleşmişçesine kıkır kıkır gülmeye başladı: "şimdi yine bebişler gibi öğle uykusuna mı yatacaksın?" Buse, "Allah'ım! Bu bir, haksızlık!" diyerek odasının kapısına ulaştı Buse. Cebinden çıkarttığı pelüş maymun figürlü anahtarlığa takılı iki anahtardan birini kapıya denedi. Tek çevirişte kapıyı açarak içeriye girdi. Okul çantasını yazı masasının yanına atıp radyosunu aldı. Onu biraz rahat bırakmış oluyorlardı böylelikle. Bağışlanan giysilerin arasından bulduğu, o çok beğendiği ceketini, ardından da spor ayakkabılarını çıkarıp kendini yatağın üzerine bıraktı. Son zamanlarda bunu her gün yapıyordu. Ya da şöyle diyelim: Geçen ocak ayından beri her gün, çünkü radyosunu, o bağış kutularından birinde, didik didik olmuş pelüş hayvanlar, kot pantolonlar, kumaş artıkları, tişörtler ve yüzden fazla darmadağın olmuş ocuk kitapları arasında o zaman bulmuştu. Nasıl olduysa sekreter Zeliha, radyoyu almasına ses çıkarmamıştı! O gün nasıl oldu da o kadar iyi biri oluvermişti, bilinmez. Kesin olan, radyo artık onun olmuştu, sadece ve sadece onun! Tamam, rengi pembe olabilirdi ve bu renk onu çok basit gösteriyordu ama nihayetinde çalışıyordu. Hem de tıkır tıkır, çok güzel çalışıyordu!

Buse, radyosuyla beraber yorganın altına girdi, kulaklarına yine bağış kutusundan çıkan kulaklıkları taktı. Radyo, çok iyi çalışıyordu! Cengiz'in sesi geli-

yordu odanın kapısının önünden. Belli ki Hakkıyla birlikte kaldıkları, kendilerine sorsanız “küçük bir saray bölmesi işte” diye böbürlenerek anlatacakları odalarına giriyorlardı. “Of ya... bu kız gerçekten çok tip...” dedi Cengiz, Hakkı’ya Buse’yi çekiştirerek ve söylediklerini Buse’nin duyduğunu biliyordu. “İnsanın utanası geliyor bundan!” dedi ve kendi odalarının kapısını çarpıp içeriye girdiler.

Buse bunca şeyin içinde yalnızlığı seviyordu. Hemencek radyoyu açtı. En sevdiği şarkıyı bulana kadar radyo bir süre cızırdadı, ama sonra hoparlörden net şekilde müzik sesi duyulmaya başladı. “Aman Allah’ım!.. Bu ne güzel bir ses böyle” dedi. “Daha önce hiç duymamıştım..”. Buse, müziğe iyice kulak kabarttı ve dinledikçe içindeki heyecan artıyordu. Kollarında ve saç diplerinde hissettiği bu duygu da çok yeniydi. Bunun tam olarak ne olduğunu bilme de insani ve muhteşem bir şey olduğundan emindi. Buse, ellerini başının arkasında kavuşturup gözlerini kapattı. Uyuyor sanırsınız ama tamamen uyanıktı. Bir süre sonra radyodan geçen anonsa tekrar kulak kabarttı, “Kutb-i Nâyî Neyzen Niyazi Sayın’dan bir Segâh Ney taksimi dinlediniz... Sırada şeyhülislam Ömer Hulusi Efendi’nin oğlu olan sanatçının kısa hayat hikâyesi...” Radyoda kısa kısa ses kayıpları olsa da anlamak mümkündü. “Neyzen Niyazi Sayın 1927 yılında İstanbul’da doğdu. Babası Ömer Hulusi Efendi, annesi de Necmiye Hanımdır. Liseyi bitirdikten sonra hayatının iki mesleğinden ilki olan muhasebeciliğe başladı...”

...

Koridorlardan gelen "Yemek!" sesiyle Buse bir anda irkildi. Uyuyakalmıştı. Selim'in o gür sesi nasıl oluyorsa her seferinde iki numaralı binanın en ücra köşesine kadar ulaşıyordu. Şimdiyse, her bir yandan koşturan çocuk sesleri duyuluyordu. Buse kendi kendine çalıp duran radyoyu yavaşça kapattı. Koridorda bir çocuk diğerine deli gibi sesleniyordu "Alaattin! Alaattin, hadisene oğlum." Üstündeki yorganı attı. Çantasındaki beyaz zarfı çıkardı, bir ucunu yavaşça yırtıp açtı.

"Terzi Nurettin Usta'da Temel Dikiş Bilgisi Stajı" diye yazan yazıyı gözleriyle okudu. Dört haftalık proje ödevi, bir terzi dükkânında... Hem bir erkek terzi yanında... "Olamaz!" dedi. "Ne utanç verici," dedi kendi kendine. "Bu yüzden can düşmanım Cengiz'in diline düşeceğim kesin. Hay aksi!"

"Allah'ım, Deniz!" diye seslendi Selim. "Yine mi tabağını tepelemesine doldurdun? Herkese yetecek kadar yemeğimiz var!"

Yemek odasındaki açık sarı renkli, uzun, ahşap masada bu öğlen sadece on kadar çocuk oturuyordu. Enginar yemeği ile dolu tencereden buharlar yükseliyor ve oda soğanlı çoban salata kokuyordu.

"Afiyet olsun!" dedi Selim.

"Afiyet olsun!" diye cevap verdi herkes. Sonra bir süre sadece çiğneme, nefes, ağız şapırdatma ve çatal bıçak sesleri duyuldu. Buse, ağızını en sevdiği enginar yemeğiyle doldurmuştu, ama bu mutluluğu uzun sürmeyecekti.

“Off! Şu Gençlik Parkı’nda otururken son model fiyakalı bir arabanın staj yerime gelip durduğunu ve benim onu kullandığımı düşünüyorum, hatta bu ihtimale kesin gözüyle bakıyorum!” Cengiz, sanki devlet ülkesinin kralıymış gibi bakıyordu etrafına. Kimse onun bu tavırlarını umursamıyordu. “Çok havalı ya!” dedi ve diğer tencereden biraz bulgur pilavı daha alıp onu da tabağında azalan enginar yemeğinin yanına koydu. Kısa süreli bir ağız şapırdatma ve çatal bıçak tıktırtısından sonra Petek, “Ama daha sen küçük yaştasın, süremezsün ki!” dedi.

Cengiz, “Eeeh!” diye bağırarak çatal ve bıçağını gürültüyle masaya bıraktı. “Şoför olup araba kullanmayı bildikten sonra kaç yaşında olduğumun ne önemi var? Seni yer cücesi!..”

“Cengiz!” diye gürlledi Selim, masanın diğer ucundan.

Buse, ağzına bir kaşık daha enginar atarak sessizce çiğnemeye koyuldu. “Bâri kimse staj yerimin neresi olduğunu sormasa,” diye aklından geçiriyordu.

“Peki, sen nereye gidiyormuşsun, Buse?” dedi Selim.

Bu soru üzerine Cengiz yemeğini çiğnemeyi hemen bıraktı. Ağzı yarı açık, avını kollayan aç bir kurt gibi Buse’yi izliyordu. “Doğru ya, sen nereye gidiyorsun?” diye, Petek aynı soruyu tekrarladı. Herkes merak içinde Buse’nin vereceği cevabı bekliyordu. Başını sağa sola salladı. Direnmenin faydası yoktu artık, diye düşündü. Eninde sonunda zaten duyulacaktı. Bir an önce söyleyip kurtulmaya karar verdi.

“Terzi Nurettin, Münir Selçuk Mahallesi, Beyoğlu, İstanbul” dedi. Masadaki herkes bir an için durdurulmuş video görüntüsü gibi kaldılar. Bu derin sessizliği tam da beklediği gibi Cengiz bozdu.

“Moruk!” dedi Cengiz ve dizlerine vurarak deliler gibi gülmeye başladı. Güldü, güldü... Gözünden yaşlar gelene kadar.

“Kimmiş? Terzi! Nurettin!” Susmak bilmedi. “Selçuk Münir!” Utanılacak şekilde kahkahalar atıyordu. O böyle dalga geçerken Nevin gözünde bir terzi dükkânı canlandırmaya çalıştı. Kocaman makaslar, tuhaf mankenler, gözlüklü ve ihtiyar bir de adam... Bu boş konuşmaya “Vay vay vay!” diyerek katıldı şişko Hakkı. “Ne de yakıştı peh! Terzi çırağı Buse!”

O da bu curcunaya başka katılanlar olur mu diyerek etrafına baktı. Birkaç çocuk da onunla birlikte ufak ufak kıkırdadılar. Buse boynunun ve yüzünün fena şekilde kızardığını hissetti.

“Cengiz! Hakkı! bu kadarı yeter!” diye gürlledi Selim. “Sizden usandım şimdi.! Bugün ikinizden de çok sıkıldım, gerçekten! Hemen odanıza”

Cengiz kalktı. Hakkı başını önüne eğdi ve suspus oldu. Selim dikkatini tekrar yemeğine verdi. Bu arada Cengiz, Buse’ye doğru dişlerini göstererek sırttı. Sonra biraz daha gürlütlü çıkardı ve masadan kalkıp gitti. Öylesine utanmazdı ki, hiç istifini bozmadan, sanki kovulmamış gibi şarkı mırıldanarak gözden kayboldu.

2. BÖLÜM

Aynı sırada, şehrin diğer yakasında, hemen Sultan Selim Cami Meydanı'ndaki evlerin birinden iri yapılı bir adam çıktı ve ardındaki kapıyı büyük bir gürültüyle çarptı. Bu yüksek ve ağır kapı, göz alıcı eski yazı ve motiflerle süslü, yüz yaşını geçmiş bir eve açılıyordu. Kapının sağında ve solunda, ağızları açık duran iki taştan kafa yer alıyordu. Görünüşleri çılgık atıyor gibiydi. Sağ taraftaki taş suratın altındaki gösterişli pirinç levhada şöyle yazıyordu:

(Terzi Nurettin)

Tarzınız Seçiminizdir

Öyleyse Bizi Seçiniz...

Rüzgârda mantosu uçuşan iri yapılı adam hızlı adımlarla Sultan Selim Cami Meydanı'nı geçti. Kafası kıvrır kıvrır saçlarla, gözlerinin üstü ve ağzının tüm çevresi kıllarla kaplıydı. Siyah ve gümüş grisi saç ve kıllarla, ışıltılı parıldayan mavi gözleri olmasa, o yumağın içinden yüzünü ayırt edebilmek neredeyse imkânsızdı! Hızla, Vatan Caddesi'nden karşıya geçerek kaldırıma fırladı ve telaşla yoluna devam etti. Rüzgâr mantosunu havalandırdığında bir an için görünüşü bir sihirbazı andırdı. Okul çantalı, boynunda kahverengi leke olan bir kız, "Nurettin Usta, sizi gördüğüm iyi oldu, bugün öğleden sonra eteğimi teslim edecektiniz?" diye seslendi ama adam yanından koşarak geçince arkasından öylece bakakaldı. Adamın sebep olduğu hava akımıyla kızın düz, siyah saçları geriye doğru savruldu. Adamın peşinden salladığı sol elinin işaret parmağı ise küçük bir dal

gibi diğer parmaklarından ayırık duruyordu.

Yolun ortasından, "affedersin, çok acelem var!" diye seslendi adam ona, omzunun üzerinden bakarak. "A bacım, kusura bakma, Muazzez'in başı dertte!"

Adam sonunda, bir vitrinin önünde durdu ve kumaş mendille, terli alnını kuruladı. Dükkân kapısının üzerinde şöyle yazıyordu:

Nurettin Usta Münir Selçuk Şubesi

Adam nefes nefese içeri girdi. Üzerinde kasanın durduğu bir cam tezgâhın gerisinde, kulağında ahizeyle bir ileri, bir geri yürüyen ve sinirli bir sesle konuşmakta olan arkadaşı Muazzez'i hemen fark etti. Muazzez'in aralarına aklar düşmüş olan uzun, koyu renkli saçları bir şelale gibi her iki yandan beline uzanıyordu.

"Hayır," dedi Muazzez, "Hayır, şu an hemen onu kabul edebilecek kimse aklıma gelmiyor..." Kadın, Nurettin Usta'ya el salladıktan sonra ona sırtını döndü ve kasa tezgâhına yaslandı. "Bakın! Sakın, şimdi o çocuğun benden başka kalabileceği bir yeri olmadığını söylemeyin!" Sustu ve ardından, "Anlıyorum." dedi. "Zor bir çocuktan bahsediyoruz. Üstün Zekâlılar Yurdu'ndan. Demek öyle. Bundan hiç haberim yoktu."

Koşturarak geldiği için hâlâ biraz nefes nefese olan Nurettin Usta, ağır adımlarla cam vitrinleri doluyor, bir yandan da arkadaşının derdini merak edip duruyordu. Muazzez'in çoğu zaman sakinliğini koruduğunu biliyordu. Elbette biliyordu, çünkü her gün Muazzez'in yanına uğrayıp onun en yeni tasa-

rımlarına bakıyordu.

Sabırla beklerken gözü, kırmızı pelüş divanın yanındaki köşeye takıldı. Şaşırıldı. “Çok ilginç,” dedi. Orada duvara yaslanmış bir ney duruyordu. Nurettin Usta kendi kendine, “Görünüşe bakılırsa oldukça eski bir ney” diye düşündü. “Bu neyin Muazzez’in dükkânında ne işi var ki?” Sanki kibarca kendini tanıtmamasını bekliyormuş gibi bir daha baktı neye. Rengi ona tuhaf geldi. Sanki kırmızı gibiydi. Yoksa bu neyden değil de üzerine vuran lamba ışığından mı kaynaklanıyordu? Tam, neyi daha yakından incelemeye karar vermişken Muazzez telefonu kapattı.

Muazzez, “İşi elime yüzüme bulaştırdım.” dedi. Nurettin Usta, Muazzez’in ses tonundan, onun birazdan ağlamaya başlayacağını anladı.

“Ne oldu?” diye sordu. “Yol boyunca sahibinin kamçısından kaçan eşek gibi koştum!”

Muazzez, ayaklarını sürterek üstünde takı katalogları dolu bir şeker kavanozu ve el sallayan Çin malı plastik bir kedinin durduğu ahşap masanın gerisindeki köşeye ilerleyip kendini koltuğa bıraktı. “Annem yine hasta,” diye başladı söze. “Biliyorsun, beyni...”

Nurettin Usta, başını salladı. Muazzez bir önceki sene uçakla üç kere annesinin yanına gitmişti ve sonrasında Nurettin Usta, Muazzez’i üç kere havaalanından almıştı. Muazzez, anlattıkça daha da ağlamaklı oldu.

“Oysa o çocuk, staj süresince bende kalacaktı. Çok da seviniyordum geleceğine.” Hıçkırıldı. “Pazartesi gelecekti ve şimdi iptal etmek zorunda kaldım, okul

müdiresi de bu kadar kısa sürede çocuğu gönderebileceği bir başka yer bulamayacağı için bozuldu ve..." derken Muazzez sonunda gözyaşlarına boğuldu.

"Hadi ama!" diye homurdandı Nurettin Usta. Muazzez'e gülümseyerek onu teselli etmeye çalıştı. Ona mendilini uzattı, ne de olsa tam bir İstanbul beyefendisi idi. Az önce onunla terli alnını sildiğini unutmuştu. Muazzez, mendile burnunu sümkürdü ve bunu yaparken de üzgün bir fil gibi "türüüt" diye bir ses çıkardı. "Ama?" diye sorakaldı Muazzez çekinerek. "Aslında dört kısacık, minicik hafta! Sonra bir bakmışsın, şıp diye geçivermiş... Çocuğu verecek güvenilir birilerini bulamaz mıyız?"

Nurettin Usta, sanki bir raptiyenin üzerinde oturmuş ve yeni farkına varmış gibi ayağa fırladı. Biraz öfkelenerek, "Böyle saçmalıklar için ke-sin-likle vaktim yok ve sen de bunu gayet iyi biliyorsun!" dedi. Bir aşağı, bir yukarı gidip gelirken sakalını sıvazlıyordu. "Dört kısacık, minicik hafta ve bir bakmışsın şıp diye geçivermişmiş! Yani, teessüf ederim Muazzez Hanım!" diye mırıldanırken bir yandan da başını sallıyordu..."Bir dükkân nemize yetmiyordu da burayı açtık ki? Hem Maliye kaydını açtırmadığın için işlemlerin hepsi benim üzerimden yürüyor. Şimdi de benden ne istiyorsun, bir bakar mısın?" Muazzez, "Ama çocuğa yazık..." dedi alçak bir sesle ve devam etti: "Sınıftaki arkadaşlarına karşı ne kadar mahcup olacağını bir düşünsene."

Nurettin Usta bir an için durdu.

"Şu köşedeki tuhaf ney de kimin?" diye soruver-

di. "Muhasebecinin." Dedi Muazzez, "Bugün Maliye işlemleri için evraklarımı verdiğim o ihtiyar muhasebecinin..."

Nurettin Usta fazla umursamadı ve söylenmeye kaldığı yerden devam etti, "Hiç tanımadığım bir çocuktan bana ne hem?"

Bu sonuçsuz tartışma süredursun kapı açıldı ve içeriye takım elbiseli ve temiz yüzlü ihtiyar bir adam girdi. "Merhaba Muazzez Hanım! Merhaba saygıdeğer beyefendi..."

"Aa! Biz de tam sizden bahsediyorduk." Dedi Muazzez... "Şeyyy!" diyerek adını hatırlamaya çalıştıysa da başaramadı. "Lütfi!" dedi yaşlı adam. "Ha, Lütfi Bey!"

Lütfi Bey şaşkın bakışlarla "Hayırdır inşallah? Benden mi bahsediyordunuz? Niçin?" dedi.

Nurettin Usta Muazzez'in böyle zamanlarda anlık sonuç alan hamlelerini iyi bilirdi. Gözünün ucundan dikkatlice olanları seyretmeye koyuldu.

Muazzez, bir an için Nurettin Usta'ya doğru baktı. Bir süre sessizce durdular. Muhasebeci Lütfi Bey meraklı, başını kaşıyordu. Karışık muhasebe hesaplarını çözerken ve ney üflemeyle ilgili düşünürken genelde böyle yapardı.

"Dört kısacık hafta ve bir bakmışsın geçivermiş mi diyorsun, yani?" diye araya girdi Nurettin Usta. Muazzez, Lütfi Bey'e doğru gülümseyerek, "Benim bir arkadaşım var, özel bir yurttan müdiredir, sizden iyi olmasın. Bu ay için üstün zekâlı kızlardan birini staja buraya yollayacaktı, fakat..." dedi ve başını

önüne eğdi. Lütfi Bey, merakla “Ee.. Ne oldu, olumsuz bir şey mi oldu yoksa Muazzez Hanım?” diye sordu hemen. “Yoo, hayır... Aslında kızın gelmesiyle ilgili bir sorun yok...” Muazzez, bir tavana bakar gibi başını geriye attı ve gözlerini kapattı. Tuttuğu nefesini bırakırken anlatmaya başladı, “Lütfi Bey, anem biraz rahatsız. Acilen yanına gitmem gerekiyor. Bu yüzden burasının yükü de Nurettin Usta’da olacak. Neticede durup dururken dükkân kapatılmaz. Dört haftacık bir süre için bu misafirimi siz alırmısınız acaba?” Muazzez, derdini anlatabilmenin verdiği rahatlıkla gülümsedi. Lütfi Bey çok nazik ve yardımsever bir adamdı. Hiç tereddüt etmeden “Elbette!” dedi “Seve seve!” Muazzez çok sevinmişti. “Muhteşem!” diyerek yerinden ayağa fırladı. Nurettin Usta olanlara hiç şaşırmamış, muzipçe gülümsüyordu. Muazzez elini sıkarak Lütfi Bey’e teşekkür etti. Hemen telefonu eline aldı ve tekrar arama tuşuna bastı. “Evet, yine ben... Terzi Muazzez. Çocuğun staj yeri için bir muhasebe bürosuna ne dersiniz?” Telefonun öbür ucundakinin söylediklerine kulak kabartıp başını salladı. “Evet, elbette. Hatta çocuğun kalacağı misafir odası, benim ona vermeyi düşündüğümden bile büyük.” “ Misafir odası (!)mı?” dedi Lütfi Bey. Muazzez’in konuşmaları karşısında nutku tutulmuş gibiydi. Az önce sevinçle derin derin aldığı nefes içinde kalmıştı. Duyduklarından sonra suda boğulan birisi gibi nefesini bırakıverdi.

Muazzez, “Ah, ne kadar rahatladım bilerseniz! Hoşça kalın!” dedi ve telefonu kapattı. Muazzez, “Bu iyiliğinizin altından nasıl kalkacağım ben?” diye sorarken zebercet rengi gözleri ışıltılı bakıyordu. Lütfi Bey, “ Ne önemi varmış canım, “ dedi. “Zaten muha-

sebe defterlerinizi ben tutacağım nasılsa. Oradan ödeşmiş oluruz.” diye cevap verdi.

Nurettin Usta olanları sadece seyrediyordu. Muazzez’in vergi işlemlerine başlamasına ise daha çok sevinmişti. Üzerinden iki yük birden kalkmış gibiydi. Lütfi Bey’e karşı ise kıskançlıkla karışık bir minnet duygusu içindeydi. “Olmazsa Aralık ayında defter tasdikleri zamanı ben de bu ihtiyara vereyim muhasebe işlerimi,” diye geçirdi içinden. Borçlu kalmayı sevmeyen Nurettin Usta, Lütfi Bey’e gülümsüyordu.

Lütfi Bey, “Bu arada, neyime göz kulak olduğunuz için de ayrıca teşekkür ederim.” Dedi. Kırmızıya çalan tuhaf renkli neyini usulca aldı ve kalın bir oklavayı anımsatan deri kaplamalı kutusuna dikkatlice yerleştirdi.

Nurettin Usta gözlerini kısarak “ Bu özel bir ney sanırım.” dedi. Lütfi Bey, “Özel bir yanı var, evet,” diyerek hafifçe gülümsedi. Tekrar, Muazzez’e doğru döndü. “Bu güzel parçayı şimdilik diğer koleksiyon parçalarımın durduğu vitrine koyacağım ve fırsat bulunca da restore edeceğim. Dedemden kalma, onu bulmak için dolaşmadığım eskici kalmadı.” dedi. Muazzez “Çok güzel ve değerliymiş. Güvenip bana emanet etmenize sevindim.” Dedi. Çekmeceden çıkarttığı içinde bir miktar parada bulunan dosyayı Lütfi Bey’e uzattı. “Kayıt için istemiş olduğunuz evraklar... Bir kısmını e-Devlet’ten çıktığı aldım. Bir kısmı zaten vardı. Açılış işlemleri için de bin lira var içinde. Umarım yeterli olur. Lütfi Bey minnettar bir bakışla uzatılanı aldı. “Elbette” dedi, “fazlası bile var...”

3. BÖLÜM

Buse, kendisiyle uğraşmaktan başka işi olmayan Cengiz'in gözüne akşama kadar görünmemekte kararlıydı. Şimdi, bisiklete binip frenle arka tekerleğini kaydıra kaydıra sürmek istiyordu, ama yurttan çıkacağı anda koridordaki telefon çaldı. Pek arayanı olmasa da bu telefon ona gelmişçesine birden durdu. Selim Öğretmen ahizeyi kaldırdığında, Buse konuşulanlara kulak kabarttı. Telefon ona gelmişti. Evet, konu sadece ve sadece onunla ilgiliydi. Selim yaklaşık bir dakika sonra telefonu kapatıp "Aa, harika, demek buradasınız!" dedi.

Buse ürkek bir hâlde duruyordu. Sessizce Selim'e baktı. Çok önemli bir şeyler oluyordu, emindi..

"Bakma öyle!" dedi Selim ve eliyle Buse'nin saçlarını dağıtarak kafasını okşadı. "Okuldan aradılar, o kadar. Şu Muazzez Hanım... Acilen yurtdışına gitmesi gerekiyormuş."

Petek, koşarak kapıdan içeri girdi ve koridordaki seslere yaramaz bir bebek gibi yaklaştı. "Ne oldu?" diye sordu ve her zamanki gibi yersiz burnunu kaşıdı. O sırada, kapıdan içeri paldır küldür giren Hakkı da, "Ne oluyormuş burada?" diye sordu. "Birilerine karşı birtakım planlar mı yapıyorsunuz yoksa?"

"Yanlış tahmin!" dedi Selim. "Terzideki staj iptal oldu. Buse stajını bir muhasebecinin yanında yapacak. Hepsi bu. Şimdi toz olun bakayım."

Buse'nin kafasının bütün bilgiler çorba gibi ol-

muştı. “Muhasebeci nedir ki?” diye sordu Petek. Herkesin bildiği gibi dört yaşındaki çocuklar çok fazla soru sorar ve kendisi de hâlâ dört yaşında olduğunu sandığı için çok fazla soru soruyordu.

“Yani, insanların ve şirketlerin ödeyecekleri vergileri hesaplayıp devlete bildiren ve buna yetkili olan tek meslek ,” diye izah etti Selim. Selim’in ağabeyinin muhasebeci olması bir işe yaramıştı. Uzun yıllardır görüşemiyor olsalar da ağabeyi de Selim Öğretmen’i çok severdi. Ne de olsa kardeşiydi. Her ne olursa olsun kardeşler birbirlerinden vazgeçmezler. Vakti zamanında Selim, yaptığı bir yanlış hesap sonucu ağabeyinin başına bedeli parayla ödenen işler açmıştı. Sonra muhasebecilik bana göre değil diyerek o işi bırakmıştı.

“Vergi nedir?” diye sordu bu defa aynı çocuk. Çünkü yaş dört olunca, bir cevap alınsa bile, sonra hep yeni sorular sormaya devam edilmelidir; hem de si sesine benzeyen o incecik sesle... “İşte, kazancından devlete küçücük bir pay vermek,” dedi Selim. Petek, “Çok paralı bir işmiş!” dedi ve hayranlıkla Buse’ye baktı. “Bana da,” dedi Buse’nin eteğine asılarak “vergi hesaplamayı öğreteceksin değil mi, lütfen!..”

Buse, koridorda biriken kalabalığı henüz fark edebilmişti. iki numaralı binada yaşayan hemen hemen herkes buraya toplanmıştı, sadece birisi hariç. Cengiz. Neredeydi kim bilir. Toplanan çocuklar sanki Buse stajı bitirip de dönmüş gibi saçma sorularla yoruyorlardı.

“Hesaplar bilgisayarda mı yapıyor acaba?”

“Ben de gidebilir miyim bir ara muhasebeci yanına? Ya, lütfen!”

“Sen oradayken ziyaretine gelebilir miyiz?”

Buse, olup bitenleri anlamakta zorlanıyordu. Az öncesine kadar terzi dükkânındaki hımbılken şimdi bu... Bu ilgiden aslında memnundu. Birden geveze Petek’i havaya kaldırıp onunla birlikte dönmeye başladı. Petek ise sevinç çığlıkları attı ve bir bebek gibi başını Buse’nin omzuna yasladı.

Petek, “Orada çok uzun kalmayacaksın, değil mi?” diye sorduktan ve kollarını onun boynuna doladı. Annesine sarılıyor gibiydi. “Daha gitmedim ki!” diye fısıldadı Buse.

İster istemez gülmeye başladılar. Bütün bunlar, pembe radyoyla yorganın altına girmek kadar güzeldi. Buse, “Benim seyahat çantam nerede ki?” diye sordu Selim’e ve Petek’i dikkatle süzdü.

“Arka bahçedeki kulübededir ve eminim fena tozlanmıştı,” dedi. “Pazartesi günü sabahleyin oradan alabilirsin.”

Kimse, merdivenlerin yakınındaki karanlık bir köşede birinin oturan kötü çocuğu fark etmemişti. Konuşulanları dinledikçe kıskançlıktan çıldırmıştı. “Görürsün sen, Buse...” diye kaşları çatık şekilde fısıldadı. Deminden beri elinde oynadığı kurşun kalemi öfkeyle kırıvermişti Cengiz.

4. BÖLÜM

Pazartesi günü, çocuk yurduna ait arazide çizgili güneş şemsiyeleri, patlak basketbol topları ve birkaç bavulun istiflenmiş olduğu kulübenin kapısı içeriden zorlanırken, uzaktaki caminin şamdanları saatin geç olduğunu duyuruyordu.

“Aç!” diye bağırdı çocuk. “Aç şunu!”

Kapının önünde Cengiz oturuyordu. Bir nergis çiçeğini yolup sapını dudaklarının arasına yerleştirmişti. Hâlimden memnun etrafına baktı. Güneş yüzüne vuruyordu.

“Bırak çıkayım, beni bekliyorlar! Saat üçte muhasebecini yanında olmam lazım. Lütfen! Söz! Beni buraya kilitlediğini kimseye söylemem!”

Cengiz dişleri gözüdür şekilde sırtıyordu. “Ne güzel yalvarıyor,” dedi içinden. “Tabii ki bekliyorlar... daha çok beklerler!”

Ayağa kalktı ve ağızındaki çiçeğin sapını yere tükürdü. “Güle güle, Buse!” dedi alçak sesle ve duvar dibindeki çalılıklarının arasından bir yılan hızla akıp, gözden kayboldu.

...

“Hay Allah, nerede kaldı bu Buse!” Selim, durakta beklerken endişeyle sık sık saatine bakıyordu. “Saat iki buçuk oldu ve daha şehrin diğer ucuna kadar yolumuz var! Nereden baksan bir saat sürer.” dedi.

Tekrar yurdun bahçe kapasına kadar geldi. Ellerini ağzının iki yanına dayayıp, "Buusee!" diye seslendi, ama Buse'den cevap gelmedi. Ne şimdi, ne bir saat, ne de iki saat sonra...hiç ses yoktu. Sonunda Selim, Muhasebeci Lütfi Bey'in ofisinin numarasını çevirdi.

"Tamam, anladım, tamam. Evet, sizi duyabiliyorum Selim Bey... Hoşça kalın!"

Lütfi Bey, ahizeyi sertçe eski telefonun üstüne bıraktı ve telaşla tekrar yakın gözlüklerini taktı.

"Daha neler!" diye mırıldandı ve tıkırdayan mokesen ayakkabılarını yere vura vura odanın içinde biraz yürüdü. "Ne büyük terbiyesizlik!"

Sakalını sıvazladı. Öfkelenmek bir hastalıktır diye düşünür ve kolay kolay öfkelenmezdi. Sonra en sevdiği neyini eline aldı, biraz üfledi. Kafası karışmıştı. Söylendi. "Biliyordum zaten! Bu emanet işleri böyledir ya. Daha çocuk gelmeden sorun yaşamaya başladım, hayırlısı bakalım!" Tam bir nefes daha üfleyecekti, tekrar vazgeçti.. "Kendisini bulamıyoruz, diyor. Bu komik bile değil. Amma tuhaf işleri var bu devletin?" dedi. "Onlar onca adamla koskoca çocuğu bulamıyorlar, ben böyle değerli bir misafir geliyor diye en güzel odamı, güzelim şömüne odasını hazırladım bile!"

Sonra sakinleşti ve üflemeye devam etti. Eser icra ederken başka bir adam oluveriyordu Lütfi Bey. Ney gelince muhasebeci gider, hesaplar biter, iç yakıcı o sesle başka âlemlere yolculuk başlardı. Yarım saat

kadar huzur verici sesiyle ney üflemişti Lütfi Bey. Beklenen misafiri ise tamamen unutmştu.

Petek, o akşam çocuk yurdunun arazisinde tek tekerlekli bisikletle geziyordu. Birden başını çevirdi. Orada biri mi bağıryordu? Şu geriden, leylakların oradan? Kulak kabarttı ve bisikletle olduğu yerde sabit durmaya çalıştı. Bu gerçekten zor bir işti. Şimdi Selâm Sokağı'ndan gelen araba klakson sesleri ve yurdun çatısında yaşayan bir çift kumru sesinin dışında bir şey duyamıyordu. Tam, pedala yeniden asılacakken sesi duydu. Bu yakınlarda biri bağıryordu. Bunu gayet iyi duyabiliyordu. "İmdat!" diye bağıryordu biri!

Petek hızlandı, iki numaralı binayı ve çöp bidonlarını geçti. Bahçe kulübesinin önüne gelince bisikletten atladı. Tek tekerlekli bisiklet sessizce çimlere düştü. Petek, nefes nefeseydi. Etrafına baktı, ama görünürde kimse yoktu. Tam bir sessizlik... Buradaki nergisler sanki sihirli ve harika bir bahçedeymişçesine büyümüştü. Havada müthiş bir huzur vardı.

Birden, "Hey! Beni duyan kimse yok mu?" diyen bir ses yankılandı köşedeki eski kulübeden. Minik Petek, korkudan irkildi. "Buradan hemen kaçmalı mı?" diye düşündü. "İçeride kim bilir kim var," dedi kendi kendine. "Ya kötü biriye? Ya tehlikeli bir yabancıysa?"

"İmdat! Açın! Lütfen bana yardım edin!"

Petek, o anda sesi tanıdı.

"Buse?" dedi. "Sen misin?"

“Git birini çağır, çabuk!” diye haykırdı. Buse, “Çoktan, muhasebecinin yanında olmam gerekiyor! Stajım yanacak! Allah’ım sen yardım et!”

Petek, tek tekerlekli bisikletine binmek yerine etrafına bakıp kaşlarını çattı. Sonunda kapının yanında, yerde duran sarmaşıklı saksıyı kaldırdı. Dehşet içinde kalan birkaç tespibböceği dört bir yana dağılıp buldukları ilk aralığa sıvıştılar. Orada bir anahtar parlıyordu. Dilek, sırttı. İyi ki geçen sonbahar Selim burayı toparlarken onu izlemiş ve gördüğü bu ince ayrıntıyı unutmamıştı! Hızlıca anahtarı sokup kapıyı açtı. Işıktan gözleri kamaşan Buse bir süre yalpalayarak dışarıya doğru yürüdü.

“Allah’ım! Nasıl yaptın bunu, söyler misin lütfen?” diye sordu. Dilek kendisiyle gurur duyarak ona baktı. Olabildiğince hızlı bir şekilde iki numaralı binaya geri döndüler.

5. BÖLÜM

“Aman Allah’ım... Sanırım gelmiş olmalı,” diye heyecanla kapıya koştu Lütfi Bey. Akşam saat dokuzda bile olsa misafirini bekliyordu. Kapıyı açtığında ilkin karanlıkta bir şey seçemedi. Sonra aşağıya baktı ve mini minnacık bir kız gördü. Kız ona bir demet nergis uzattı. “Buyurun!” dedi ince sesiyle. Arkasındaki karanlıktan dev gibi bir adam belirdi.

“Adım Mehmet Sabri Özkal,” diye tanıttı kendini ve önünde duran başka bir kız çocuğunu hafifçe ileriye ittirdi.

Lütfi Bey, adamın uzattığı eli sıkıca ve dostça sıkıttı. “Sizi saat üçte bekliyordum, niçin bu kadar geç kaldınız,” dedi.

Adam telaşla sözünü kesti: “Çok özür dileriz, ama zamanında burada olmamızı imkânsız kılan bazı beklenmedik olaylar oldu.”

“Buyurun!” diye yineledi küçük kız ince sesiyle ve Lütfi Bey’e çiçek demetini tekrar uzattı. “Buse kilitli kalmıştı ve ben onu kurtardım!” diye ekledi gururla. “Cengiz var ya... sen git onu depoya...”

“Petek, sessiz ol!” diye fısıldadı, büyücek kız çaresizce ellerini iki yanına açtı. O anda Lütfi Bey çocuğun havaya kaldırdığı ellerini gördü, sanki bir fotoğraftaki gibi hareketsizlerdi. Şaşırıldı. “Bu eller!” diye düşündü, “Tıpkı çocukluğumdaki ellerime benziyor. Ellerime bakıp bakıp kendime bunlarla neyzen olabilir miyim diye sorardım.”

Lütfi Bey kendini bir fanusun içinde gibi hissetti. Bu fanusun içinde de kendisi ve... Evet! Bu çocuk da yanındaydı!

“Lütfi Bey, neyzen ve muhasebeci,” derken duydu kendisini ve ince uzun parmaklardan ibaret olan elini çocuğa uzattı. Çocuk bu eli yavaşça tuttu. Adamın elinin içinde ufak tefek duran çocuğun eli, buz gibiydi. Mehmet Sabri çocuğu dürttü. “Adını söyle,” diye fısıldadı. “Buse,” dedi, zor duyulur bir sesle.

Birden yüzü kireç gibi oldu ve gözlerini kapattı, ama Lütfi Bey, o daha kapının önündeki paspasa yığılmadan onu kolunun altından yakaladı. Çocuğu kaldırıp kalın bir halının serili olduğu şömine odasına götürdü ve onu keçe şiltenin üzerine özenle yatırdı.

Mehmet Sabri, “Galiba, bugün yaşadıkları Buse’ye biraz fazla gelmiş,” dedi Lütfi Bey’e alçak sesle. “Merak etmeyin. Bu gece uyusun, hiçbir şeyi kalmaz.” Kızcağz şiltenin üzerinde baygın halde yatariken içeriden altmış yaşlarında bir kadın belirdi. “Vah kuzum!” dedi, “Lütfi ne olmuş bu yavrucağa?” İçeriden bir parça limon bulup getirdi. Gösterdiği şefkat sayesinde Buse beş dakika sonra ayıldı. Buse, tam bir büyükanne sıcaklığı hissetmişti Müzeyyen Hanım’da. Hatta bazen şakasına ona Müzeyyen Senar Teyze diye takılmaya başlayacaklardı. Bu sevgi ömür boyu sürecek kadar güçlenecekti.

O gece Buse yatağında döndü durdu. Gözlerini açtığına kendini hiç bilmediği bir yerde buldu. So-

kak lambasının ışığı, iki dev pencere pervazının gölgesini odanın tavanına ve duvarlarına yansıtıyordu. Aralarında da bir ağacın yapraklarının titrek gölgesi oynuyordu. Buse, rüya görüyordu. Rüyasında narin yapılı, güzel sakallı bir adam yanında oturuyor ve elini tutuyordu. Buse, adamın elinin çok özel bir el olduğunu hissediyordu. Güçlü ve sıcak bir eldi, babasınıninkiler gibi. Ondaki sıcaklık ve gücün nasıl kendi eline geçtiğini, kolundan tırmanıp oradan zifiri karanlık bir odaya yayılan ışık gibi bütün vücuduna yayıldığını hissediyordu. Yaşlı adam tek kelime etmiyordu. Orada öylece oturuyor ve o anda sanki başka şeyin önemi yokmuşçasına Buse'nin elini tutuyordu.

Gün ağarmıştı. Bir bülbül, cam gibi berrak bir sesle şarkısını söylerken bir sürü başka kuş da coşkuyla ona eşlik etmeye başladı. Buse yataкта uyanık hâlde yatıyor ve kendini iyi hissediyordu. Pencerenin karşısındaki caminin çatısındaki yosunlar yeşil yeşil ışıltıyordu.

Müzeyyen Hanım gerisinden müzik sesleri duyulan kapıyı yavaşça çaldı. Kimse cevap vermedi. Bunun üzerine Lütfi Bey kapıyı yavaşça açtı. Her ikisinin de bakışları keçe şilteye takıldı. Çocuk görünürde yoktu, ama yorgan bir çadır gibi dikilmişti.

“Öhö, öhö!” Lütfi Bey yatağa yaklaştı. “Muhasebeci Lütfi konuşuyor!” dedi ve sabahları bir çocuğa nasıl seslenmek gerektiğini bilmediği için de hafifçe öksürdü. Aslında şu hafifçe öksürmek her duruma

iyi giden bir şeydi. Müzik kesildi. Yorgan çadırda bir hareketlenme başladı. Altından, lüle saçları dağılmış bir kafa uzandı, sonra yorganın altından çocuğun geri kalanı da belirdi. Kucağında oldukça çirkin bir radyo tutuyordu.

“Bugün daha iyi misin?” diye sordu Müzeyyen Hanım sevecen bir bakışla. Kırk yıllık bu çiftin hiç çocukları olmamıştı. Buse’ye karşı hissettikleri duygu birbirlerine bile itiraf edemezlerdi.

“Evet,” dedi Buse alçak bir sesle. “Ateşim vardı, ama bu bende sadece bir gece sürer.”

“Ya, demek öyle, o hâlde kahvaltı edebiliriz!” dedi Lütfi Bey ve gitmeye koyuldu. Ardından yine ona döndü. “Az önce ne dinliyordun sen?” diye sordu.

“Bilmiyorum,” dedi Buse ve omuz silkti. “Müzik...”

Başını kaldırdı. “Güzel müzik,” dedi ve birden gülümsedi. “Müziği sever misin?” diye soran Lütfi Bey merakla çocuğa baktı. Buse de hiç tereddüt etmeden “Evet,” diye cevap verdi.

6. BÖLÜM

Melis ve Şehmuz'un yeni taşındıkları bu şehirde Çıtır Kafe'yi mesken tutmuşlardı. Çirkin ve kanunsuz planlarını yapmak için hep böyle kuytu yerleri seçerlerdi. Çıtır kafe, Bayezid Cami Meydanı'nda pastane - kafe tarzı bir yerdi ve bu iki sahte muhasebecinin yazıhanelerinden sadece bir sokak ilerideydi. Orada kremalı çörek, kola, marmelatlı hamur tatlısı, pudingli milföy tatlısı bulunması bir yana, zaman zaman hayranlık duyulan ünlüleri de görmek mümkündü. Örneğin; herkesin televizyondan tanıdığı aktörler, ses sanatçıları!

İnce, tel tel, sarı saçları olan kadın, dışarıda Bayezid Meydanı'nı rahatça gören masalardan birine oturur oturmaz Şehmuz'un sesini duydu.

Melis İkilem, uzaktan gelen kafadarına bakarak kıs kıs güldü. Servis elemanı da kendine hâkim olamadı ve o da güldü. Melis, boynunu fena hâlde sıkmaya başlayan fularına elini attı. Gökyüzü bulutsuzdu ve koyu mavi renkte ışıldıyordu. Çerçevesiz numaralı gözlüğünü çıkartıp aynalı güneş gözlüğünü taktı.

Şehmuz masaya oturur oturmaz, "O gözlük seni bir acayip gösteriyor!" diyordu. "Çıkar onu, yoksa seninle bir daha konuşmam!"

Melis, surat asarak gözlüğünü çıkarıp tekrar numaralı çerçevesiz olanı taktı. "İlkbahar goncaları, açan çiçekler ve ardı arkası kesilmeyen kuş sesleri sırımimi bozuyor," dedi, içinden ve gözlerini

kırpıştırdı. “Galiba karanlıkta fazla kaldım. Çok fazla. En azından bu hayat için yeteri kadar. Bunun artık kesinlikle değişmesi lazım.”

“Bütün çiçekleri açmış o muhteşem manolyaları gördün mü?” diye sordu Şehmuz, ardından da yanına oturup elini tuttu. “Kraliçelere layık bir gün bu! Tam sana layık bir gün, bebeğim!”

Servis elamanı Melis’in önüne bir kremalı ponçik koydu.

“Hanımefendiye duble kremalı!” dedi servis elemanı. “Ve bir tane de kola, afiyet olsun.”

“Sana inanamıyorum!” dedi Şehmuz itiraz ederek ve kaşlarını kaldırdı. “Kolesterolünü unutuyorsun!” Elini tekrar okşadı. “Büyük hedefimize ulaşana kadar zorlu bir yolumuz var, O vakte kadar da lütfen herkese örnek bir kişi ol! Nihayetinde sen bir mali müşarifsin!” Şehmuz bu kelimeyi asla düzgün söyleyemiyordu. Melis kaşlarını çatarak, “mali müşavir,” diye düzeltti. “Beceremiyorsan muhasebeci diyebilirsin!” Sanki etrafı hayranlarıyla sarılıymış gibi yapmacık bir tavırla etrafına baktı, ardından eliyle servis elemanına gelmesini işaret etti. “Benim için bir tane az yağlı sıcak süt lütfen! Tatlandırıcılı olsun!”

“Meloş!” dedi Şehmuz, donuk bir sesle ve başını sağa sola salladı. “Yine ne bu şimdi?”

“Ne ne?” dedi Melis ve sanki bir çim biçme makinesinin motoru gibi kesik kesik güldü. Garson, önüne bir bardak süt koydu.

“Senin çok özel yerlere gelmeni istiyorum! O ka-

ranlık günler artık geride kaldı!" Çok gizli bir şey söylerken yapıldığı gibi ona doğru eğildi. "Ne demek istediğimi anladın sen," diye fısıldadı. Sonra, normal şekilde konuşmaya devam etti: "Çok yakında herkes seni tanıyacak ve sana saygı duyacak! Bu senin hamurunda var!" Sütten küçük bir yudum alınca dudaklarının üzerinde ince, beyaz bir bıyık izi kaldı. "Ve kimse de bizi yakalayamaz, biz bunun için fazla..." Parlayan gözler ve kızarmış yanaklarla Melis'in fularına uzanıp onunla oynamaya başladı. "Fazla ne?" diye sordu Melis. Şehmuz cevap vermedi. Bakışlarını, sanki bilinçsizceymiş gibi Bayezid Cami Meydanı'na doğru çevirdi. "Bak kim geliyor!" O anda rüzgârda uçuşan mantosuyla yolun karşısına geçmekte olan adama tatlı tatlı gülümseyerek el salladı. Arkasından ona yetişmekte güçlük çekiyor gibi görünen bir çocuk geliyordu.

"Muhasebeci Lütü Bey! Onu bütün şehir tanıyor! Ona müthiş bir saygım var. Sen de böyle hissetmiyor musun?"

"Ney sesi! Korkunç!" dedi, Melis içinden, ama sesli olarak da "Tabii" dedi ve iki masa ötede kendini nisan güneşine vererek oturmaya hazırlanan Lütü Bey'e başıyla nazikçe selam verdi. "O yanındaki çocuk da kim?" diye sordu. "Ben ne bileyim!" dedi Şehmuz sinirle ve yapmacık bir tavırla Lütü Bey'in olduğu tarafa doğru gülümsedi. "Belki de çırak falandır!" Melis yeniden güneş gözlüğünü taktı. Camların gerisinden belli etmeden çocuğu izledi. Şehmuz ileri doğru eğildi ve övgüyle Lütü Bey'e şöyle dedi:

“Herkesin öve öve bitiremediği dillere destan ney dinletileriniz bir daha ne zaman olacak?”

Melis, muhasebeci yamağı çocuğa dönüp onunla birkaç kelime ettikten sonra kendi masalarına gelişini izledi. Adam karşılarında hafifçe eğildi.

“Bir sonraki cuma konseri için konuğum olarak davetlisiniz,” dedi dostça ve Melis’e döndü: “Kısa süre önce, hemen ileride muhasebe bürosu açtığınızı duydum. Tüm içtenliğimle başarılar dilerim!”

“Teşekkür ederiz,” dedi ikisi bir ağızdan. “Ayrıca bizi davet etmeniz çok harika! Sormamın bir sakıncası yoksa bize ne dinleteceksiniz acaba?” Lütfi Bey gülümsedi. “Elbette Üstadım Neyzen Niyazi Sayın’dan birkaç eser.” Ceketinin cebinden bir kâğıt çıkardı ve Şehmuz’un avucuna sıkıştırdı. “İşte davetiyeniz. Neyzen Niyazi Sayın’ı sever misiniz?”

“Aa, sevmemek mümkün mü?” dedi Melis sevecen bir sesle ve masanın altından Şehmuz’un dizine bir tekme attı.

“Ben de severim... şey... onu,” diye kekeleydi Şehmuz. Gerçekte Neyzen Niyazi Sayın’ın kim olduğundan haberi bile yoktu. Şehmuz’un canı acımıştı. Fark ettirmeden dizini ovaladı.

“O hâlde ilk müsait Cuma akşamında sizleri de büroma bekliyorum!” Lütfi Bey bir kez daha eğilerek onları selamladıktan sonra masasına döndü.

“İşte bunlar önemli insanlar, Şehmuz!” dedi, Melis. Ardından, neyzen ve muhasebeci Lütfi Bey’in peşinden hayranlıkla, neredeyse âşıkmişçasına baktı. Dalgınlıkla davetiyenin bir ucunu yırttı. “Böyle in-

sanları tanımalısın işte!” Yırttığı kâğıda dehşet içinde baktı ve iki parçayı hızla alıp çantasına attı.

“Eski alışkanlıklar, değil mi Melis?” diye sordu Şehmuz kıs kıs gülerken. “Bundan yavaş yavaş kurtulsan fena olmaz. Artık sen de bir mali mübaşirsin.”

“ ‘Müşavir!’ diyeceksin koca kafa!” dedi Melis, ve sütünden bir yudum daha içti. Kremalı ponçığını ısırdı ve iki taraftan taşan kremler gözlüğünün tam altına, yanağına yapıştı.

7. BÖLÜM

İnsanlar ve Meslekler

Lütfi Bey'in Yanında Dört Haftalık Proje

Buse defterine bunları yazdıktan sonra kelimele-
rin altını cetvelle çizdi. Oturduğu eski ceviz masa
Bayezid Cami Meydanı'na bakan iki büyük pencere-
nin arasında duruyordu. Şimdi, yani öğleyin uzak-
tan inşaatlardan gelen çekiç ve kalas söküm sesleri
duyuluyordu. Müstakil evden ofise bozma bu yerin
bahçesinde kocaman bir çınar ağacı vardı. Üstünde
ilkbahar sarhoşu bir karatavuk kuşu ötüyordu.

Buse, önceki günden beri burada kalıyor olmasına
ve Lütfi Bey'le konuşup onu işin başında seyretmesi-
ne rağmen hâlâ şaşkınlığını üzerinden atamamıştı.
Büro sandalyesi üzerinde kendi etrafında döndü.
Bembeyaz gömleğini giymiş usta muhasebeci, bir
elinin altında hesap makinesi, bir yanda birkaç koca-
man dosya karınca hızıyla çalışıyordu.

"Bak, buna fatura derler," dedi Lütfi Bey, dosya-
nın içindeki rengarenk sayfaları işaret ederek.
"Şimdilerde e-fatura diye bir sistem de çıktı. İleride
anlatırım. Ama önce sana gelir ve gider faturalarını
ayırmaı, sonra da onları işlenmeye hazır hale
getirmeyi öğretmeliyim.

Muhasebede ilk öğrenilmesi gereken şey, gelir ve
gider faturalarını ayırmak ve onları tarih sırasına gö-
re dizmektir, diye yazdı Buse defterine.

Buse, muhasebeyi sevmeye başlamıştı.. O anda kapı çaldı. Lütfi Bey, işlediği evrakların arasına bir cetvel bırakıp, “Bir saniye bekle.” dedikten sonra, koridora gitti. Hemen sonra döndü. Arkasından büroya bir kız girdi.

Buse neden öyle olduğunu anlamadı, ama bir an için nefesini tuttu. Kızın, düz siyah saçları cila gibi parlıyor ve gözlerinin kenarları gülen bir ağız gibi yukarı bakıyordu.

“Bu Özlem,” diye tanıttı Lütfi Bey kızı. “Kendisi on dört yaşında ve bu da Buse.” dedi Özlem’e göz kırparak. “Muhasebenin sırlarını keşfediyor.”

Çocuklar başlarıyla birbirlerine selam verdiler. Buse, bu kızın gözlerinin sakın bir denize benzediğini düşündü.

“Gidebilir miyim?” diye sordu kız, ardına kadar açık duran arşiv odasını işaret ederek. Lütfi Bey oraya “evrak mezarlığı” diyordu.

“Tabii, git, git, dedi Usta.

Kız, odanın diğer ucuna yürürken Buse de onu izledi. Arşiv odasının kapısına dikkatlice bakıldığında, üzerinde nota defterinin açık şekilde durduğu bir nota sehpası görünüyordu. Odanın ortasında mavi döşemeli, bacakları kıvrımlı ahşap bir sandalye vardı. Eski bir vitrinde kırmızimsı, sarımsı ve kahverengimsi neyler alt alta, üst üste dizili duruyordu. Lütfi Bey’in bu odada, kimselerin pek yüzüne bakmadığı eskimiş neylerden bir koleksiyonu vardı. Örneğin; bitpazarında bulduklarını ya da tamire getirilip bir daha geri alınamayan neyler... Günün birinde, çok

çok yaşlandığında, hepsiyle yakından ilgilenip onları yine, yeni gibi yapacağını söylerdi hep. Buse, bakışlarını duvarda gezdirirken garip bir şey fark etti. Evet, oradaki bir neylerden bir tanesi diğerlerinden çok ama çok farklıydı. Tam olarak en alttan ikinci neydi bu! Bakışları o neye sabitlenmişti. Hızlı hızlı gözlerini kırıştırdı. Bu göz alıcı neyi Lütfi Bey ve Özlem fark etmemişler miydi acaba? Buse, göz üstat neyzeneye doğru baktı, ama o yine kendini tamamen muhasebe işine vermişti. Buse, başını sağa sola sallayıp kızıl renkli neye bir daha baktı. Ancak şimdi Özlem'in yerde bir ney kutusunun önünde diz çökmüş olduğunu fark etti. Kutu açılırken mandallardan "şılak" diye bir ses çıktı. Özlem neyi dikkatlice içinden çıkardı.

"Özlem'in bir kız neyi şimdilik yok," dedi Lütfi Bey fısıldayarak. "Ailesi bu tutkusunu hiç desteklemiyor. Bu yüzden de çalışmak için sık sık bana geliyor."

"Havuz, dondurma yemeye veya sinemaya gitmektense ney üflemeği yeğliyor," diye anlatmaya devam etti Lütfi Bey.

Sesinde sanki Özlem ile gurur duyuyormuş gibi bir tını vardı. Ardından iç çekti. "Ama işte o malum problem var."

"Nasıl bir problemmiş o?" diye sordu Buse merakla.

"Yani," diye fısıldadı Lütfi Bey elindeki mavi tükenmez kalemle Özlem'in olduğu tarafı işaret ederek. "Dikkatli bak!"

“Sol kolu kaskatı. Bunun bir neyzenin işini kolaylaştırmayacağını sen de tahmin edersin herhâlde.”

Lütfi Bey yaptığı kayıtları bir bir kontrol etmeye başladı. Masasının üzerindeki camdan yapılmış minik fil ve ailesi son düzlükteki bir atleti seyreden seyirciler gibi göründü gözüne.. Ağzı mantarla kapalı bir şişenin içerisindeki yoğun sıvı; fırtınalı, minik bir deniz gibi sallanıyordu.

“Ama üflüyor, değil mi?” diye sormaya devam etti, Buse merakla, çünkü Özlem tam o sırada neyi düzgün pozisyonla tutabilmişti. Şimdi ise her bir parmağını neyin üzerindeki deliklere yerleştiriyordu.

“Tabii ki” dedi Lütfi Bey ve başını salladı. “Hatta iyi de üflüyor, ama rakipleri de uyumuyor, ne demek istediğimi anlıyor musun? O hareketsiz kolu yüzünden birçok kapı ona açılmayacak. Kayıkçı küreği gibi esnek iki kol, nereden bakarsan bak, tek koldan iyidir. En azından müzik dünyasındaki insanlar böyle düşünüyor. Çok yazık.”

Muhasebe bürosuna huzur veren bir melodi yayılıyordu şimdi. Berrak ve sıcak bir melodi...

Buse dolma kalemini bıraktı, arkasına yaslanıp ellerini başının arkasına kavuşturdu. Melodi içine işleyecek kadar güzeldi. Bu, pembe radyoyla yorganın altında müzik dinlemekten bin kat daha güzeldi. Gözlerini kapattı. Gözleri kapalı olmasına rağmen garip şeyler görüyordu: Büronun beyaz alçıdan tavanı yok olmuştu ve gökyüzü görünüyordu. Üzerinde

bir kuş sürüsü dolaşıyordu. Beyaz, açık kahve ve gümüş renkte kuşlardı bunlar. Buse şimdi göğü ve kuşların o açık, sonsuz maviliğe nasıl yükseldiğini görüyordu. O maviliğin içine öyle özgürce uçuyorlardı ki...

Buse de onların peşinden gidiyordu; yükseğe, git-tikçe daha yükseğe ve yukarıda, bütün o müziğin ve maviliğin ortasında birden tüm sesler kesiliyordu. Orada sadece sessizlik vardı. Berrak, sonsuz bir sessizlik...

Buse, irkildi. Özlem yanında dikiliyordu. Ona bir şey sormuş olmalıydı.

“E-efendim?” diye kekeleydi Buse. Apar topar o engin mavilikten tekrar ahşap zemine ya da büroya geri döndü. Müzik uzun zaman önce durmuş olmalıydı.

“Şiir mi yazıyorsun diye sormuştum?” dedi Özlem ve dikkatlice Buse’nin önünde açık duran deftere baktı. Buse, kızın boynunda kahverengi bir leke gördü. Sonra defterine son olarak yazdığı cümleye baktı.

Ney sesi, beni yeryüzünden koparıyor ve göklere çıkarıyor.

Bunu yazdığını hatırlamıyordu. Ne utanç verici! Utanarak eliyle cümlenin üzerini kapattı.

“Güzel yapıyorsun,” dedi hemen ve kız ona boş boş bakınca da “Ney üflemeyi yani,” diye ekledi... Buse kendi cesaretine şaşırdı. Derken kızardı. “Ama daha çok çalışmam lazım,” dedi kız ve mahcup bir

edayla boynundaki kahverengi lekeye dokundu.

“Meşhur olacağından eminim!” dedi Buse. Kızın hareketsiz kolunu çoktan unutmuştu.

“Hım!” dedi kız ve omuz silkti.

Buse’nin sandalyenin arkalığına asılı ceketini işaret etti. “Bu sırada, ceketin şahaneymiş.”

“Teşekkür ederim,” dedi Buse şaşırarak, çünkü şimdiye kadar kendisi dışında ceketini hiç beğenen olmamıştı. Özlem sağ eliyle sol elini tuttu ve önünde birleştirdi. Sonra avuç içlerini birbirine değdirdi ve Lütfi Bey’in karşısında hafifçe eğildi.

“Çalışmama izin verdiğiniz için size de teşekkür ederim,” dedi ciddiyetle. Sonra Buse’ye döndü: “Cumartesi akşamı konserinde tekrar görüşecek miyiz?”

“Bilmiyorum,” dedi Buse, çünkü gerçekten bunu bilmiyordu.

Evin kapısı sessizce kapandı. Buse kendine engel olamayarak ayağa kalktı ve açık duran pencereye doğru gitti. Özlem’i görememişti. Bayezid Cami Meydanı’nda yoldan geçenlere broşür dağıtan bir adamla bir kadın görünce şaşırıldı. Bu ikisi, şu yeni muhasebeciler değil mi?” dedi Lütfi Bey’e. “Ne yapıyorlarmış o ikisi?” diye sordu Lütfi Bey oturduğu yerden. “Sanırım broşür dağıtıyorlar,” diye cevap verdi Buse. Lütfi Bey yerinden kalkarak bu olanı gözleriyle görmek istedi. “Ah şu heyecanlı gençler!” dedi, “Bak bu yaptıkları yasak. Bilseler yapmazlardı. Birisi şikâyet etse, muhasebeciler odası onlara ceza yazar...”

“Off! Postaneye gitmem gerekiyordu. Tamamen unutmşum!” dedi Lutfi Bey. Buse’yi böylece bir anda gerçek dünyaya, büroya geri getirmiş oldu. “Uzun sürmez kızım. Seni bir yarım saat yalnız bıraksam olur mu? Sosyal Güvenlik Kurumu’na gidecek şu dilekçeleri iadeli taahhütlü posta ile yollayıp dönerim.”

“Tabii ki” dedi Buse.

“Döndüğümde bilgisayara ilk kayıtlarını yapmana izin vereceğim!” diye seslendi usta muhasebeci.

Büronun kapısı ikinci kez kapandığında ortalık sessizleşti. Buse defterinin üzerine eğildi. Hemen ardından dikkatle arşive doğru baktı. Bakışlarını duvarda rastgele gezdirdi. O az önce olan şey, ney... Bu neyde bir gariplik vardı. İyice yaklaştı ve ona dokunmak istedi. Eline aldığı neyin rengi değişmeye başlamıştı. Kızıl renkteki ney saniyeler içerisinde saman sarısı bir renge dönüşmüştü. Gözlerine inanamamıştı. Hatta gözlerini kırıştırdığında, başını sallayınca, ne yaparsa yapsın rengi değişmiyordu. Aldığı yere bıraktığında ise bir bukalemun gibi kızıl renge dönüveriyordu. Buse’nin kalbi hızla çarpmaya başladı. Neyi tekrar eline aldı ve ucunu dudığına doğru götürdü.

8. BÖLÜM

Arşiv odasına kadar olan mesafe Buse'ye sonsuz gibi geldi. Oysa sadece salonu geçmesi gerekiyordu! Güneş ışığı sağ yanağına, bilgisayarın ekranına, bacakları kıvrımlı sandalyeye, yerde unutulmuş gibi duran enstrüman sandığına vuruyordu. Şimdi önünde durmakta olduğu duvarda asılı neyler ışıltı ışıltı parlıyordu.

Buse, "Güneşin parıltısından hiçbir şey göremiyorum ki" dedi kendi kendine ve büronun eski zaman işi perdesini hafifçe çekti. Bu defa daha hızlı şekilde aynı duvarın ve sandığın önüne kadar geldi. En alttan ikinci sırada duran kızıl renkli neye doğru dikkatlice bakıyordu. Fakat bu defa yerde duran ahşap sandık dikkatini çekmişti. Lütfi Bey'e sorduğunda, "Ustadan kalma, Maraş işi," diye cevap vermişti. Üzerindeki her şey ahşaptandı. Birkaç dakika sonra merakına yenik düşen Buse ve sandığın sağına soluna dokunuyor, açmak için uğraş veriyordu. "Kutsal bir şey olmalı..." diye düşündü. "Ama bunun bir açma yeri olmalı!" diye söylendi. Birkaç dakika her yerini kurcaladığı sandık öylece duruyordu. "Hani bir kilit deliği olsa anlarım," dedi, "o bile yok!"

Büronun zilinın çalmasıyla irkildi ve hemen kapıyı açtı. Gelen Müzeyyen Anneydi. İçinden ona böyle hitap etmek gelmiş, bir kere söyleyivermişti. Müzeyyen Hanım da bundan çok mutlu oluyordu. Her seslenişinden sonra "Canım!" diye karşılık veriyordu.

"Size yemek getirdim," dedi gülümseyerek. Buse

onun elindeki dışı çiçek motifleriyle süslü tencereyi alıp mutfığa götürdü. "Sarma..." dedi "Kendi ellerimle yaptım, afiyetle yersiniz. Lütfi yok mu kızım?" Buse Müzeyyen Hanımla kucaklaştıktan sonra, "Lütfi Amca Vergi Dairesi'ne kadar gitti Müzeyyen Anne, gelir birazdan. Size çay mı getireyim, kahve mi yapayım?" "Sağ ol kızım. Çayımı kahvemini içtim. Şöyle biraz soluklanayım ben," dedi. Buse, "Ne güzel..." dedi. "Demek ki bu yaşlarda kadınlar birbirlerine daha çok zaman ayırabiliyorlar. Dostluklar önemli tabii." Müzeyyen Hanım, "Yok kızım, öyle bildiğin gibi oturma değil," dedi. "Şu Melis yok mu? Muhasebeci kız. Lütfi'den telefonumu istemiş. Sabah erkenden 'ille çay kahve bekliyorum' diye aradı. Çağrılınca gitmemek olmuyor..." Buse Melis'ten hiç hoşlanmasa da kibar davranıyor ve bunu ona belli etmemeye çalışıyordu. "O hanımefendi de çok mu hızlı ne?" diye söylendi mutfaktan.

"Ha! Buse Kızım. Bu akşamki ney meşki için sen de bizimle kalsan, diyorum" dedi Müzeyyen Hanım, "Olur mu?" Buse bunu zaten çok istiyordu. "Olur!" diye sevinçle bağırdı mutfaktan. Sevincini gizlemeyi yine başaramamıştı.

Büronun kapısının şıkırt sesiyle açılması Lütfi Bey'in döndüğü anlamına geliyordu. İçeriye girdi ve "Siz iki değerli genç kadını selamlarım!" diyerek başını hafifçe soluna doğru eğdi. Elinde iki ekmek, bir yeni kitap ve orta boy, eski, siyah deri çantasıyla, tarihi bir fotoğraf gibi görünüyordu Lütfi Bey. "Akşama meşk var. İşleri de bitirdim şükür. Bu akşam meşk ederiz. Yarından sonra sigorta bildirimlerini

yaparım...” diye hızlı hızlı konuşurken, küçük bir hata yaptığını fark etmişti. Müzeyyen Hanım’a doğru bakıp gözlerini büyücek açtı ve “Sigorta bildirimlerini Buse Hanım kızım ile yaparız...” diyerek işi düzeltiverdi. Buse bu ihtiyar dedenin hallerine bakıp için için gülüyordu. Busecik, Müzeyyen Hanım’ı da Lütfi Bey’i de çok sevmiştir.

“Önümüzdeki ay vergi barışı var diyorlar. İnşallah bakalım,” dedi, Lütfi Bey. “İşlerimiz biraz fazlalaşır...” Buse hayret içinde “Vergi kavga edilen bir şey mi ki Lütfi Amca?” dedi Buse. Lütfi Bey kulağı ağır işittiği için soruyu anlamadı. Buse, tekrar, “Vergi diyorum, kavga edilip küsülen bir şey mi Lütfi Amca?” Lütfi Bey şimdi meseleyi anlamıştı. Kıkır kıkır gülmeye başladı. Bir taraftan kahkaha atıyor, bir taraftan da, “Dünyanın her yerine gidebilen...” “ve önüne gelen herkesle kavga eden bir kocakarıdır o, kızım” diyordu. “Hem de kaç yaşındadır kim bilir?..” Buse şaşkın ve gözleri kocaman hâlde Lütfi Bey’e doğru bakıyor, o ise kıkır kıkır gülmeye devam ediyordu. “Allah seni yeminli mali müşavir etsin, benim saf, temiz, güzel kızım!”

9. BÖLÜM

Stajın bir haftası çoktan geçmişti bile. Buse artık evrak dizmeyi, işletme defterine gelir gider kayıtları yapmayı öğrenmişti. Anlamadığı yer olduğunda Lütfi Bey'e soruyor ve bu sayede işler hiç aksamadan yürüyordu. Lütfi Bey olmadığı zamanlarda müşteriler geliyorlar evrak, para gibi emanetler bırakıp gidiyorlardı. Buse bunları özenle teslim alıyor ve aldığı her şeye makbuz kesiyordu. Kestiği makbuzu müşteriye imzalatarak görevini yerine getirmiş oluyordu. Lütfi Bey'in bazı kuralları vardı: söz ve emanet iki temel kuraldı onun için. Söz verildi mi yerine gelecek, emanete sahip çıkılacaktı. Bir defasında, "Müşterilerimizin evraklar ve işleri bizim için en değerli emanettir. Zaten bizde para emanet alınmaz. Kanunen de yasaktır," demişti Buse'ye.

Cumartesi öğleden sonra büronun telefonu çaldı. Lütfi Bey her zamanki gibi, "Güven Muhasebe Bürosu. Ben Lütfi. Buyurun!" diyerek telefonu açtı.

Karşısındaki sese karşı büyük bir saygısı olduğu belliydi. "Aman efendim... Ne büyük şeref! Teşekkür ederim Selim Beyciğim, bizler iyiyiz, sizler nasılsınız... Allah iyilik versin... Tabii, tabii... hemen görüştüreyim. Hoşça kalın ..." Kendi masasında Katma Değer Vergisi Beyannamelerini, tahakkuk fişlerini ve ödeme makbuzlarını yerine takmakla uğraşan Buse'nin kulağı bu konuşmadaydı zaten. Selim Öğretmen'in adı geçince sevinmişti. Lütfi Bey fısıldar gibi bir sesle, "Buse! Kızım, gel. Selim Bey tele-

fonda...” diyerek ahizeyi masanın ön tarafına gelen Buse’ye uzattı. Birkaç dakika süren bu konuşma Buse’ye iyi gelmişti. “İnsanın arayıp soranının olması, bekleyeninin olması ne güzelmiş...” diye düşündü. Mesai saati bitmek üzereydi. Gözü bir yandan her gelip geçişte arşiv odasının önündeki sandığa takılıyordu. Sandığın nasıl açılacağını sorma cesareti bulamadı. Lütfi Bey’in dalgın bir anını yakalayıp, “İçinde ne var?” diye sordu. Lütfi Bey yakın gözlüğünün üstünden anlamadım der gibi baktı. “Şu sandığın diyorum Lütfi amca, içinde ne var?” “Ha! O mu? Onda ne olduğunu şimdiye kadar gören olmadı” dedi. Gülümsedi. “Marangozlara da gösterdim, açılacak yerini bulamadılar. Ben de zarar vermek istemedim. Şeyhülislam Ömer Hulusi Efendi’nin evinden çıkan bir sandık bu.” Buse çok heyecanlanmıştı, “Kim ki o?” “O benim üstadım. Üstadımın üstadı, aynı zamanda babası ve Müzeyyen Hanımın da dedesi.” dedi ve derin bir iç çekti. Aynı zamanda Müzeyyen Hanım’ın da babasıdır.”

Buse bu haberi öğrenmekte geç kaldığı için kendini basit hissetti. “Aa! Gerçekten mi?” dedi. Lütfi Bey, “Gerçekten ya...” Benim babam yoktu, Müzeyyen Hanım’ın da annesi gençken vefat etmiş. Neyzen Ni-yazi Bey ikimize de babalık etti. Kendisi benim hem ney belletmenim hem de muhasebecilikte üstadımdır. Rahmetli annem de son demlerinde ne yapıp etti, Müzeyyen Hanımla bizi baş göz etti.” Anlatırken derin hülyalara dalıyordu Lütfi Bey. İçli içli ahlar çekiyordu. “Baş göz etmek ne demek...” diye hafif sesle sordu ama Lütfi Bey duymadı Buse idi. O da bu soruyu tekrar sorma gereği duymadı. Evlendirme

veya nişanlılık gibi bir şey olmalı diye düşündü. Sandığa olan ilgisi çılgıncaydı. İçinde ne var acaba? Ah bir bilsem diye hayıflandı. Bir şekilde açmak gerek bunu, diye düşündü. Fakat bu insanlar çok temiz insanlar, dedi. Bir hatıranın zarar görmesini istemezler. Bugün burada kalacağım, dedi. Ne yapıp edip burada kalacağım. Kızıl neyin sırrını ve sandığın şifresini mutlaka çözeceğim. Akşamüzeri Lütfi Bey'e bir bebiş edasıyla seslendi. "Lütfi Bey amca! Bu gece burada kalsam. Lütfi Bey, "Tek başına ne yapacaksın burada kızım," dedi, endişeyle. "Defterleri yazdırayım. Hem bu iş çok zaman alıyor demiştiniz." "Muhasebecide çalıştım desem kim inanır. 'Sen hiç büroda sabahladın mı?' diye sorarlarsa ne diyeceğim öğretmenlerime?" Lütfi Bey Buse'yi kırmadı." Tamam, pekiyi. Dışarıda sana bir akşam yemeği ısmarlayayım. Sonra gelir çalışmaya devam edersin." Büronun ışıklarını kapatmadan hemen sokak başındaki dönerciye kadar gittiler. Buse, "dürüm istiyorum, dedi siparişi alan garsona," tek ekmeğe, soğansız, ketçap ve mayonezsiz olsun." Lütfi Bey söylediği kendine bir maden suyu ısmarlamıştı. Buse, "Bugün hiç uğramadı sizinkiler..." dedi. Son günlerde hemen hemen her gün büroya uğrayan Şehmuz ve Melis çifti bugün ortalıkta yoklardı. Lütfi Bey alt dudağına işaret parmağı ile dokundu ve "Bilmem, belki işleri çıkmıştır."

Yemekten sonra Buse büroya, Lütfi Bey ise eve gitmek üzere vedalaştılar.

Buse hızlı adımlarla büroya ulaştı. Nokta vuruşlu yazıcıya kenarı delikli defter sayfalarını yerleştirdi.

Lütfi Bey'in gösterdiği gibi yazıcıyı çalıştırdı. Cızıtcızı... cızıtcızı sesleri bir melodi gibi odaya yayılıyordu. Arada bir yazıcıya kulak kabartıyordu Buse. Hemen arşiv odasının girişindeki bölüme bağdaş kurarak oturdu. Kızıl renkli, eline alınca sararan neyi eline alıp ve hafif hafif üfledi. Neydeki renk değişimini görüp heyecanlanıyor, onu bırakınca tekrar kilitli sandıkla uğraşmaya başlıyordu. Bu sandığın gizemi gerçekten çok fazlaydı. Sürekli aklını kurcalayan bir soru vardı, içinde ne var acaba? Saatler gece yarısına yaklaşıyordu. Gözünden uyku akmaya başlamıştı. Bir başka defter yazdırmamaya karar verdi. Yazıcıyı, bilgisayarı ve ışıkları kapattı. Kulaklığını kulağına taktı, eski radyosunu açtı ve odadaki kanepeye uzandı. Rüya görmek için oldukça esrarengiz bir yerdi burası. Umarım korkmam diyerek gözlerini kapattı.

Rüyasında hiç tanımadığı bir adam görüyordu. Önce onu hiç görmediği babası sandı. "Siz babam mısınız?" diye sordu. Adam uzun sakalları ve yarısı ağarmış saçlarıyla bakışını bir yere sabitlemişti. Gözlerinde merhamet dolu bir ışıltı ile Buse'ye doğru baktı. Sonra yemyeşil bir ormanda bir su kenarı oldu ortalık. Herkes oradaydı. Lütfi Bey, Müzeyyen Hanım, Özlem... Özlem'de bir gariplik vardı. Özlem biraz sonra Cengiz oluyordu. Sonra Terzi Nurettin Usta ile Muazzez de el ele gelip ağacın altına oturdular. Hakkı yine Nevin ile birlikte, Selim ve Sevgi öğretmen yan yana oturmuşlardı. Bir anda bir konser alanına dönüyordu ortalık. Lütfi Bey ve Müzeyyen Hanım o adamın elini öptüler. Sonra adamın elinde kızıl ney peyda oldu. Üflemeye

başlamadan Buse bir anda bu uzun sakallı adamın dizinin dibinde buldu kendini. “İyice kulak ver...” diye fısıldadı adam. “Yalnızca bir kere duyacaksın. Unutma sakın!” Hafif bir meltem esintisi ile ney sesi bütün ormanda yankılandı. Buse bu melodiyi kaçırmadan dinliyordu. Çok kısa süre sonra oraya koşarak Şehmuz ve Melis geldiler. Bir anda ortalık karardı. Sonra kimse kalmamıştı. “Gel bakalım küçük kız! Seninle bir yere gitmemiz gerek!” diyen Melis, bir cadıya benziyordu. Korku içinde uyandı. Elini alnına koymuş rüyasını düşünüyordu ki, büronun kapısı şıkırt diye açıldı ve içeriye o ikisi girdiler. Ellerinde bir fenerle sağa sola baktılar. Buse onlardan saklanmak için arşiv odasına doğru hareket edince onu fark ettiler. Artık çok geç, dedi Melis. Elini ve ağzını bağladıkları Buse’yi, sandık ve neylerin olduğu bir minibüse atarak oradan uzaklaştılar. “Bunu ne diye aldık,” diyordu Şehmuz. “Arkamızda tanık bırakamayız mankafa. Hem şantaj için bu velet çok işimize yarar.”

Ertesi sabah Lütfi Bey ve polisler büroda parmak izi araştırması yapıyorlardı. Buse’nin yurduna olanlar haber verildi. “Nasıl yani efendim? Bu kız size emanet ettik.” Lütfi Bey, “Haklısınız ama hiçbir ihmalem yok inanın. Umarım en kısa sürede Buse kızım bulunacak!” diyordu.

Lütfi Bey çok üzgün ve endişeliydi. Müzeyyen Hanım bir köşede ağlıyordu. “Vah yavrucak. Kim yapar böyle bir şeyi.” Polis şüphelendiğiniz birisi var mı diye sorunca Müzeyyen Hanım, “Aslında, evet!” dedi. “Fakat nasıl ispatlarız bilmiyoruz.” Polis şefi

hemen şüpheli adresi kontrol ettirdi. "Amirim, boşaltılmış o adres. Komşularından sorduk önceki gece taşınmışlar," dedi. Melis ve Şehmuz'a numaralarından ulaşamadı. Muhasebeciler Odası'nın sekreteri, "Hayır efendim. Bu isimlerle kayıtlı üyemiz yok." dedi.

Çalınan neyler ve gizemli sandık aslında suçluları ele veriyordu. Fakat artık iş işten geçmişti. "Anahtar başka kimsede var mıydı?" diye sordu polis şefi. "Evet. Bir tane anahtarı stajyer kızımız Buse'ye vermiştik ama" dedi Lütfi Bey. "İyice düşünün Lütfi Bey," dedi bu defa polis şefi "Bu durumda stajyer kız onların suç ortağı oluyor," diyerek sorusunu tekrarladı. "Bir de, Özlem'de vardı ama Özlem'in onlarla ne işi olur?" dedi Lütfi Bey.

Muhasebeciler odasından birkaç arkadaşı oradaydılar. Herhangi bir evrak kaybı var mı, ona bakıyorlardı. "Hepsi tamam, evraklar yerinde." Geçmiş olsun dileyerek oradan ayrıldılar. Lütfi Bey, Müzeyyen Hanım ve Selim saatlerdir bir şey yiyip içmiyorlardı.

Eski bir kulübeydi burası. Cengiz'in kendisini kitlediği yerden biraz farklıydı. Elleri ve ayakları bağlı haldeydi. "Bırak kızcağız nefes alsın biraz," dedi Şehmuz. Melis kaşları çatık şekilde geldi, Buse'nin ağzındaki bandı bir ucundan tuttu ve "sakın bağırıp çağırma küçük cadı. Buradayken seni kimse duymaz," dedi. Cırt diye sökülen bant, Buse'nin yüzündeki minik sarı tüylerin birazını da yanında götürmüştü. Buse gayet sakindi. Yanına bırakılan sudan biraz içti. "Akıllı durursan ayaklarını ve ellerini

de çözerim,” dedi sarışın ve çirkin kadın. Buse, tamam der gibi başını öne eğdi. Birkaç saat sonra yiyecek bir şeyler de verdiler ve sesleri kesildi. Uyuyor olmalılar diye düşündü Buse. Kapının azıcık açık kalan aralığında içeriye baktı. Bir şey görememişti. Oturduğu yerde zıplayarak kapıya doğru yaklaştı. Melis uyuyordu fakat Şehmuz ortalıkta görünmüyordu. Bu hengamenin arasında, aklı hâlâ gördüğü son rüyadaydı. Sırlarla dolu gerçekten, diye düşündü. Uzun sakallı adamın sözlerini hatırladı. Sonra da o melodiyi hatırlamaya çalışıyordu. Şehmuz’un içeri girmesiyle Melis uyandı. Bu defa Buse uyuyor numarası yaptı. Şehmuz Buse’nin bulunduğu yere bakıp tekrar Melis’in yanına oturdu.

“Adamlar, sandık çok değerli olabilir. Zarar görürse beş para etmez diyorlar.” Melis, “Peki ya neyler?” diye sordu. Şehmuz suratını ekşitti ve, “Ney para etmez, diyorlar” dedi. Konuşulanları Buse duyuyordu. “Aslında,” dedi Şehmuz “Şu Özlem çok işimize yaradı. Keşke onu da kaçırıyorduk. Belki bu konuda işimize yarardı.” Buse duydukları karşısında şoke oldu. Demek Özlem... Özlem, bunu nasıl yaptın? Diyerek tekrar gözlerini kapattı. Melis ve Şehmuz sandığı ucuza vermek istemiyorlardı.

Aradan üç gün geçmişti ve polis her yerde bu üçünü arıyordu. Selim ve Lütfi Bey sokak sokak dolaştılar. Buse’nin fotoğrafları şehirde yüzlerce yere asılmıştı. “Kayıp Aranıyor! Yerini Bildirenlere Yüklü Miktarda Para Ödülü Verilecektir!” Selim de bu aramalara katılmak üzere okulu bırakarak yanlarına kadar gelmişti. Lütfi Beyle sürekli beraber diler. “Buse

zeki kızdır. Bir yolunu bulup bize ulaşacaktır,” diye rek onları teselli etti.

Melis üşengeç bir kadındı. Bir gün sonra mutfaktaki işleri yapmaktan usandı. “Seni uslu kız,” dedi. “Böyle devam edeceksin. Bana da biraz yardım edeceksin. Seninle iyi anlaşacağız sanırım.” Buse, üzgündü ama mecburen gülümsüyordu.

Artık her gün birileri eve gelip gidiyor, birisi geldiğinde Buse’yi saklıyorlardı. Pazarlık yapmak üzere gelenlerle gizemli sandığın fiyatında bir türlü anlaşma sağlanamadı.

Ayağına upuzun bir zincir bağladılar. Onu evde yalnız bırakarak çıktılar. Buse fırsat buldukça kızıl neyi üflemeye devam ediyordu. Rüyamdaki melodi, nasıldı Allah’ım? Bir hatırlayabilsem. Yüzlerce defa üfledi... Sürekli olarak tekrar etti. Saatler sonra doğru melodiyi bulduğunu anlamıştı. Melodiyi tekrar tekrar üflemeye başladı. Üç... beş... altı... sekiz... Sekizinci üfleyişinde yaslandığı sandıktan sesler geldiğini fark etti. Hemen geri çekildi. Gizemli Sandığın içerideki kilitler tak, tuk sesleriyle açıldı. Son olarak üstteki ahşap kapak tık diye açıldı. Buse gözlerine inanamıyordu. Sandığın içinden bir ışık topu efsunlu bir ney sesiyle birlikte odanın tavanına kadar çıktı. Her yer bembeyaz olmuştu. Buse yaşadıklarının bir rüya olduğunu düşündü. Ayağa kalktığı anda bağlı olduğu zincirin üstündeki kilit ve kapılar birer birer açılmaya başladı. Tam oradan çıkacağı zaman sandığın içine bakmayı akıl etti. Sandığın içi üzerinde nota yazılı kağıtlarla doluydu. Üstte duran bir tanesini eline aldı. Kızıl ney uçarak eline geldi.

Neyi dudağına götürdüğü anda parmakları kendiliğinden hareket ediyor ve ona sadece üflemek kalıyordu. Peki bunlar ne işe yarayacak, diye düşünüyordu Buse. Üflemeye devam etti. Bu sese ormandaki kuşlar cıvıltılarıyla eşlik ettiler. Buse sadece o sayfayı aldıktan sonra sandık bir anda kendiliğinden kapanmıştı. Buse elinde tek notalar yazılı bir sayfa ve kızıl renkli, daha doğrusu saman sarısı renginde neyle kalmıştı. Hızlı adımlarla evden dışarıya doğru ilerledi. Tam o sırada Şehmuz ve Melis arabadan iniyorlardı. “Kaçıyor!” dedi Melis. “Koş! Yakala şu cadıyı...” Buse sakince elindeki melodiyi çalmaya başladığında her ikisi de oldukları yerde korkuluk gibi kaldılar. Buse yürüyerek neyi üflemeye devam ediyordu. Tam o sırada Özlem önde birkaç polis arkasında kulübeye doğru koşuyorlardı. “Özür dileirim Buse! Lütfen sana bir şey olmasın!” diye bağıyordu Özlem. Polisler koşarak iki dolandırıcıyı yaka paça polis aracına bindirdiler. kaçmak için fırsat bulamamışlardı. Ne oldu bize diyerek arabanın içinde birbirlerine öfkeleniyorlardı. Buse sağ salim kurtulmuştu. Onu Selim’e teslim ettiler.

“İki hafta daha kalsan kim bilir neler olacaktı?” dedi Cengiz. “Ya, şu sandığın açıldığı kısmı bir daha anlatsana...” Nevin araya girdi, “Hayır, kızıl neyi anlatsın...” Selim yemek salonuna girdiğinde gür bir sesle, “Dinleyin bakayım burayı! Misafirlerimiz var, onlara hoş geldiniz diyelim mi hep beraber...” Küçük sımsıkı kız başta olmak üzere karşılarındaki topluluğa hep bir ağızdan “hoş geldiniz!” diye bağırdılar. “Bugün Buse arkadaşınız için önemli bir gün” dedi Selim. Lütfi Bey ve Müzeyyen Hanım’ın evlat edin-

me talepleri kabul edildi." Buse'nin gözleri dolmuştu. "Tabii Buse Hanım kızım da uygun görürse," dedi Lütü Bey. Buse hızla koştu ve Müzeyyen Hanımla Lütü Bey'e sarıldı. Özlem, iyileşen kolu için Buse'ye minnet borçluydu. O da Buse'ye sarıldı. "Tekrar özür dilerim ve teşekkür ederim." dedi. Selim gözleri dolsa da eliyle burnunu siler gibi gözyaşını kuruladı.

Buse masanın üzerinde dosya içinde duran sekiz sayfalık notu Hakkı'ya uzattı, "Bunu benim için Selda Öğretmen'e verir misin?" Ödevin başlığında şunlar yazılıydı:

İki haftalık insanlar ve meslekler stajı özeti

"Her meslek kutsaldır, fakat muhasebecilik başlı başına bir hayat tarzıdır. Fedakarlık ister, ömür boyu sürer... Her şey için teşekkürler..."

